

ĮSŪNYSTĖ 4

 Broli Nevilai, ir laba diena, greičiau vakaras, mūsų brangiems draugams, mes džiaugiamės, vėl sugrižę čia į bažnyčią šį vakarą. Šiek tiek karštoka, todėl mes pasistengsime kiek galima greičiau iš karto pereiti prie pamokslų.

Pirma, mes turime keletą pranešimų ir ypatingą maldos prašymą. Aš čia gavau jūsų laiškus, kuriuos perdavė, ir dėl sesers, kuri jaučia, kad pas ją smegenyse yra auglys. Ir dar vienas iš Luisvilio; ir dar vieno tarnautojo brolis, jo tėvui širdies priepuolis; ir daug, daug sergančių žmonių šiandien pasaulyje. Daugelis skambina, ir mes tikrai meldžiamės už juos iš visos savo širdies, kad Dievas padėtų mums.

Įprastai, tai visada sudaro apie devyniasdešimt penkis procentus mano tarnavimo - meldžiantis už ligonius, suprantate, bet aš—aš tiesiog turiu—turiu šioki toki ketinimą, kad . . . aš vis dar meldžiuosi už ligonius, taigi, atsiminkite tai. Tai eina tiesiog kartu su tuo. Bet, o, jeigu mes galėtume pasiekti tai, kur bažnyčia bus pastatyta poziciškai ir viskas tvarkoje, taigi mes galėtume imtis darbo, suprantate. Turime susitvarkyti, suprantate, viską surinkti kartu.

Prieš kelias minutes dar kai kas palietė mano širdį. Tai kai vienas pagyvenęs veteranas, kuriam vos nenutraukė rankos ir vos nenutraukė kojos. Jo nėra čia šalia, kad galėtų dabar manę išgirsti. Bet tikrai įžymus veikėjas, vardu Roy Roberson, ir vienas iš mūsų bažnyčios patikėtinių, ir puikus krikščionis džentelmenas. Jis tiesiog išengė ten ir pasakė: „Broli Branhamai, nepamirškite prezidento“. Tarė: „Man pasidarė taip gaila, kai jis lipo, - matė per televiziją, - kai jis lipo iš lektuvo, ašaros riedėjo jo skruostais, ir jo burna buvo perkreipta“. Jūs žinote, jis buvo tiesiai ten su Rojumi ir jais, tame—tame mūsųje.

Nesvarbu, jeigu jūs nesutariate su juo politikoje, jis vis tiek yra mūsų prezidentas. Taip, pone. Man, aš—aš nesu nei demokratas, nei respublikonas. Aš esu krikščionis. Bet aš—aš pasakysiu jums, aš tikrai labai žavėjausi prezidentu Duaitu Eizenchaueriu. Pone, mano manymu, jis tikrai buvo didis žmogus. Jei jis vėl kandidatuotų, ir aš balsuočiau, aš vėl balsuočiau už jį. Teisingai. Man nerūpi, jeigu jam būtų—būtų šimtas metų, aš vis tiek balsuočiau už jį, nes jis man patinka. Ir prisiminkime jį mūsų maldose šį vakarą.

Džei Ti, aš tikrai vertinu tą puikų susitikimą, kurią jūs visi, jūs ir brolis Vilard, turėjote šią savaitę. Jeigu būčiau įėjęs iš lauko, jūs visi pasakytumėte: „Gerai, dabar brolis Branhamas, žinote, toks-ir-toks“. Bet geriau tiesiog stovėti lauke ir klausytis jūsų,

ar suprantate? [Brolis Branhamas juokiasi—Red.] Gerai. Taigi, labai puiku.

Aš turiu keletą pasiūlymų kai kurioms bažnyčioms, jeigu jūs visi to norite, jei dabar esate pasirošę tapti pastoriais, jei jūs praėjote mokymą. Ir, aš manau, kad jūs jį praėjote ir gerai išitvirtinote. Aš turiu vieną Oregone, keletą Vašingtone, Kalifornijoje ir Arizonoje, įvairiose vietose. Ir jei kada nors norėsite imtis bažnyčios ar ko nors kito, na, tiesiai čia yra gera vieta pradėti, štai čia. Ir visur yra sielų, kurios šaukiasi, net indėnų rezervatuose ir visur, kur tik jūs norite vykti. Tiesiog duokite mums žinoti, nes aš tikiu, kad jūs, vaikinai, dabar jau esate išitvirtinę. Teisingai. Man tiesiog patinka matyti, kaip jie tai daro.

Pakeliui ten yra brolis Rudel. Po kelių dienų vyksiu pas jį, turėsiu susirinkimą. Brolis Rudel ruošiasi turėti prabudimą. Ir aš— aš prisimenu, kaip aš turėdavau visur pastūmėti šį vaikinuką, stengdamasis priversti jį įsikinkyti į darbą ir pamokslauti. Jis buvo toks nedrąsus. Jis sakydavo: „Aš tiesiog negaliu kalbėti“. Jums reiktų išgirsti jį. Amen. Suprantate? Jūs net nežinote, ką jūs galite padaryti, jeigu jūs leisite Šventajai Dvasiai jus užvaldyti. Teisingai.

Ir brolis Graham Sneling Jutikoje, ir brolis Džiunior Džekson ten. Mes—mes atsižvelgiame į visas mūsų nedideles dukterines bažnyčias, kartu su mumis. Mes visi kartu. Mes neturime nesutarimų dėl mūsų mokymų, ar mūsų lūkesčių ir tikslų, mūsų doktrinų - esame viena. Mes stovime kartu, tiesiog viskas kartu. Tiesiog esame viena bažnyčia. Ir mes tikrai norėtume, kad jos būtų pasklidusios visur; mes turime keletą Afrikoje, keletą Indijoje ir visur aplink, visoje šalyje. Tai kur mes ir norime jų, paskleidžiant Žiniją.

Ir aš matau ateinančius šiuos jaunus vyrus, kaip brolis J.T. Parnell čia, ir—ir brolis Vilard, ir kiti, kai jie ateina, jauni vyrukai, tuo laiku, kai aš senstų. Jeigu bus rytojus, jie ir bus tie rytojaus vyrai. Aš noriu, kad ši Žinia niekada nemirtų. Ji tiesiog negali. Ji turi gyvuoti toliau. Ir aš nemanau, kad mes dar turime daug laiko, kad atnešti Ją.

Tas mažytis kūdikis, apie kurį jie kalbėjo, kad mirs, aš matau, kad jūs turite jį bažnyčioje visą dieną, sese. Tai labai puiku. Mes dėkojame Viešpačiui už tai, kad Viešpats yra maloningas, apstus malonės. Tiesiog toliau tikėkite tuo, kas jums buvo pasakyta tiesiai čia, suprantate, ir viskas bus gerai.

Taigi, ar jūs esate patenkinti mokymu? Jums patinka mokymas? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] O, aš— aš— aš tikrai manau, kad tai mums į naudą. Tai leidžia mums šiek tiek pailsėti nuo maldų už ligonius, ir nuo regėjimų, ir Dieviško išgydymo. Žinoma, taigi, ši vakarą mes... Po tarnavimo, ši

vakarą, mes vėl melsimės už ligonius. Mes visada norime tai daryti, pakrikštyti bet kurį, bet kuriuo laiku.

Kiek iš jūsų prisimena, kai aš ankščiau tikrindavau aukštos įtampos linijas? Na, aš eidavau tiesiai per aukštos įtampos linijas, daugelį kartų, turėdavau nueiti trisdešimt mylių per dieną, per tyrlaukius. Aš turėdavau pereiti du šimtus aštuoniasdešimt mylių. Aš eidavau ten, marškiniai rankose, ir, o, toks pavargęs, eidavau per tankius brūzgynus ir žaliuojančius dygius erškėčius. Sutikęs koki nors seną ūkininką, atsisėsdavau po medžiu ir kalbėdavausi su juo apie krikštą Viešpaties Jėzaus Vardu. Jis sakydavo: „Na, aš visada norėjau pasikrikštyti“.

Aš atsakydavau: „Iki upeliuko visai netoli“. Ir jis sakydavo . . .

Ir aš daugelį iš jų nuvedžiau tiesiai ten ir krikštijau juos Jėzaus Vardu. Ir kiek galėdamas toliau eidavau tikrinti linijų. Štai taip. Daug kartų, vilkėdavau savo senus darbinius drabužius, pakrikštijau vieną, nusileidęs tiesiai nuo stulpo. Įsitaisiau ten, dirbau ant stulpo; aš buvau dar ir linijos montuotoju, dirbau ant stulpo su žmogumi, kalbėjausi su juo apie Viešpatį. Jis sakydavo: „Na, Bili, vieną iš tų dienų aš ateisiu į tavo bažnyčią ir pasikrikštysiu“.

² Aš paklausiau: „O kam tau tiek ilgai laukti? Mes esame prie pat upės, ten yra užtektinai vandens“. Sugauni juos iškart. Teisingai. Toks laikmetis. Pilypas tarė . . .

³ Eunuchas tarė Pilypui: „Štai vanduo, kas mums trukdo?“ Teisingai. Niekas. Jeigu jūs esate pasirošęs - tai ir yra laikas. Neduokite velniui progos ką nors išprausti. Neatidėkite rytojui to, ką jūs galite padaryti šiandien. Rytojais gali jums nebeateiti. Prisimenu, kartą aš tai padariau, pasimokiau, gavau pamoką. Aš atidėjau tai, ką turėjau padaryti tą dieną, ir sekančią dieną buvo per vėlu.

⁴ Taigi, aš iš tikro nenoriu jūsų užlaikyti visą šį laiką. Bet aš tiesiog taip—taip įsijaučiu, ir, aš nežinau, tiesiog aš jaučiuosi taip gerai, kol aš tiesiog beveik išeinu iš savęs. Aš tiesiog jaučiuosi gerai.

⁵ Dabar, palenkime savo galvas, prieš mums priartėjant prie Žodžio.

⁶ Mūsų Dangiškasis Tėve, Tu esi gyvasis Dievas, amžinai gyvas. Saulė, kuri ką tik nusileido, į tą pačią saulę žvelgė Danielius, kai ji buvo besileidžianti, Jeremijas žvelgė į jos nusileidimą, Adomas žvelgė į jos nusileidimą, Jėzus žvelgė į jos nusileidimą. Ir tai tas pats pasaulis, kuriame jie gyveno ir vaikščiojo, ir Tu vis dar esi tas pats Dievas.

⁷ Šį vakarą yra daug prašymų. Vyras, turintis auglį smegenyse, sesuo baiminasi to paties. Tu esi vienintelė viltis, Viešpatie, tam esi. Tas auglys tapo piktybinis, nieko negalima sustabdyti. Tai

yra nepasiekiamo gydytojų rankoms. Bet ši vakarą mes išeiname su savo maža svaidykle, paskui ši avinėli, kad sugražinti jį į Tėvo aptvarą. Viešpaties Jėzaus Vardu mes nukreipiame savo malda, kad užmušti liūtą, auglį, piktybinį naviką, kad saugiai atvestume juos į aptvarą.

⁸ Ir mes, Dieve, ši vakarą prisimename mūsų mielą prezidentą, brolių, mūsų Duait Eizenchauerį. Jis vadovavo šaliai, Viešpatie, jis stengėsi apsaugoti mus nuo karo. Jis pažadėjo, kad Korėjos karas pasibaigs, jeigu tik jis turėtų koki būdą. Jis pažadėjo toms motinoms, kad sugražins tuos vaikus. Bet jis pasakė: „Kad man tai padaryti, aš negaliu to padaryti. Aš galiu dėti pastangas, bet tik Dievas turi tai padaryti“. Ir Tu buvai su juo, Viešpatie, ir dabar viskas sutvarkyta. Kodėl jie negalėjo pamatyti to iš pat pradžių? Dieve, aš meldžiu, kad Tu padėtum jam. Palaimink šią narsią sielą, Viešpatie. Ir mes meldžiame, kad Tu išrinktum mums sekantį vadovą, kuris turi būti. Teįvyksta Tavo iš anksto numatyta valia, Viešpatie.

⁹ Tačiau Vienas, kuris mus domina ši vakarą, be mūsų tautinių reikalų - yra tas didis ir šlovingas, Kuris ateina įkurti Karalystę, kuriai nebus pabaigos - Viešpats Jėzus, Tavo Sūnus. Tada jie sudės ginklus, signalas nuskambės ir daugiau nebebus karų. Jie sodins vynuogynus ir valgys jų vaisius. Jie statys namus, gyvens juose. Ir po to jau niekada nebebus jokių vargų.

¹⁰ Palaimink mus dabar, kai mes artinamės prie Žodžio. Ir, Tėve, Tu žinai priežastį, kodėl aš prieinu prie Žodžio, būtent iš šio Rašto čia. Tai dėl to, kad aš—aš jaučiu, kad Tu nori, kad aš būčiau taip tai padaryčiau, tai yra Tavo Dieviška valia, tai pagal Tavąją tvarką, tai... tai šios dienos darbotvarkė, kad žmonės poziciškai surastų savo vietą ir būtų pasiruošę mūsų valandai. Kaip mūsų brolis neseniai išsakė Tau savo maldoje: „O, Tu taip ilgai mus mokei, Viešpatie“. Dabar, Tėve, išdalink mums mūsų laipsnius. Paskelbk mums tai, ką mes turėtume daryti, kad mes galėtume būti Tėvo reikaluose. Nes mes prašome šito Jėzaus, Tavo Sūnaus Vardu. Amen.

¹¹ Šiandien turėjau gana nuostabią popietę, kalbėdamasis su garsiu gydytoju iš Luisvilio, jo sesele. Jie girdėjo apie šlovingus Viešpaties dalykus. Ir jos tėvas buvo gydytojas. Ir ji atėjo ir išsėdėjo mano kambaryje vos ne visą dieną, tiesiog atėjo, užsuko. Nuostabi asmenybė; ganėtinai griežta, žinote, tokia nepalankiama, apskritai tikra presbiterionė, bet išvyko su ašaromis, riedančiomis jos skruostais. O, aš... Dievas jų turi visur, gydytojų kabinetuose, tarp medicinos seselių. Aš nemanau, kad Nortono ligoninėje yra nors viena medicinos seselė, kuriai aš nebūčiau paliudijęs apie tai, kad turiu Šventąją Dvasią, ir nepaklauses jos, ar ji buvo pakrikštyta Jėzaus Vardu. Nėra nė vieno gydytojo, su kuriuo aš būčiau susidūręs, niekur, ar ne... Suprantate?

¹² Kalbėkime jiems apie Tai. Mes neturime daug laiko, broli. Nesvarbu kaip tai sunku atrodytų čia, tiesiog palaukite, kol peržengsite tą paskutinį atodūsi į anapus, ir pamatysite, tuomet jūs gailėsitės, kad nepadarėte šito anksčiau. Taip, pone. Nelaukime to laiko, padarykime tai tiesiog dabar. Tai yra valanda. O, jie gal nesutiks, šiek tiek bus pasipiktinę ir nerimastingi dėl to, bet jie neturi to omenyje. Jie tikrai neturi to omenyje. Su jais—jais—jais viskas gerai. Jie susierzina dėl jūsų, tiesiog—tiesiog atsiminkite, jie—jie iš tikrųjų neturi to omenyje. Jie tikrai taip negalvoja. Jie galbūt tiesiog buvo kažko išmokyti ir jie tiesiog laikosi to, taigi jūs—jūs galite suprasti jų mintis. Neįsivelkite į susierzinimą, nesipykite nei su vienu, bet tiesiog mylėkite juos Tame. Tuomet melskitės už juos.

¹³ Na, aš manau, kad mes priėjome prie 9-os eilutės, nesu netikras. Tai ilgas kelias nuo 3-io skyriaus, ar ne? Bet, o, man Tai medus uoloje! Mes kalbėjome dabar, prisimenate, taigi mes vėl galėtume padėti šiokią tokią pagrindą. Ir taigi, broli Nevilai, jūs—jūs dabar mane lengvai truktelėkite, jeigu aš nepastebėsiu, kaip bėga laikas, kad aš galėčiau pasimelsti už ligonius. Mes norėtume, kiek tik įstengsime, paimti kiekvieną mažą dalelytę. Ir ši vakarą aš norėčiau pakviesti prie altoriaus. Aš. . . Užbaigiant tu, kur aš galbūt galėčiau tiesiog perskaityti likusią dalį.

¹⁴ Bet viso to tikslas - matyti jūsų poziciją Kristuje, matant, kad tai nėra, kur jūs tiesiog užkliuvote už kažko, ar kažkas, kas galbūt. . . kažko jūs nusipelnėte, bet tai - ką Pats Dievas padarė dėl jūsų. Ne tai, kad jūs buvote toks geras, kad nuėjote kartą vakare į bažnyčią, kur kažkoks vargšas brolis atvedė jus prie altoriaus. Ir tai ne taip. Tai buvo Dievas, dar prieš pasaulio sukūrimą iš anksto numatė jus Amžinam Gyvenimui. Kada jūs pateksite ten tą dieną, nenuostabu, kad keturiais. . . dvidešimt keturi vyresnieji padėjo savo karūnas, kiekvienas padėjo savo karūną, visi krito veidais, jie neturėjo nė vieno dalyko, kurį galėtų pasakyti, nei pamokslininkas, nei vyresnysis, niekas. Visa šlovino Avinėlį! Tą dieną Dievas surinks Savyje viską. O, jeigu tik mes kada nors sužinotume ir atpažintume, kas buvo Tas, Kurį jie nukryžiuvo. Dabar. . .

¹⁵ Mes pradėsime nuo 8-osios eilutės, kad padėti nedidelį pagrindą.

Kurią Jis dosniai suteikė mums su visa išmintimi ir supratimu;

Paskelbdamas mums savo valios paslaptį. . .

¹⁶ „Savo valios paslaptis“. Ir pamenate, kaip mes tame užtrukome? Kiek iš jūsų buvote čia ši rytą, pažiūrėkime. Kaip mes užtrukome toje „Jo valios paslapyje“. Taigi, tai ne šiaip mažas dalykėlis, tai paslaptis. Dievo valia yra paslaptis. Ir kiekvienas žmogus turi ieškoti Dievo valios dėl savęs - Dievo paslapties.

¹⁷ Kaip mes sužinome? Paulius, jam tai buvo žinoma. Jis pasakė, jog jis nesitarė su jokia žmogumi, nei su kūnu ir krauju. Jis nelankė mokyklos, nelankė seminarijos. Jis neturėjo su tuo nieko bendra. Bet jis. . . Jam tai apreiškė Jėzus Kristus, Kuris sutiko jį kelyje į Damaską, Ugnies Stulpo Šviesoje, ir Jis pašaukė jį. Jis nuvyko į Arabiją ir ten gyveno trejus metus. O, ar įsivaizduojate, kiek laiko tai buvo, broli Egan? Tris metus Paulius išbuvo ten Arabijoje, nuomojosi kažkur nedidelį pastatą, vaikštinėjo kambaryje pirmyn ir atgal su visais senoviniais rankraščiais. Jie neturėjo naujų; daugumą iš jų parašė Paulius. Tiesiai šiuose senuose rankraščiuose, kaip Dievas nuo pradžios iš anksto mus numatė Amžinam Gyvenimui. Kaip Jis siuntė Jėzų, kad per šią Auką mes visi įgytume teisę į Gyvybės Medį. „Tuos, kuriuos Jis iš anksto numatė - Jis pašaukė; tuos, kuriuos Jis pašaukė - Jis jau išteisino; tuos, kuriuos Jis išteisino - Jis jau pašlovino“. Dievas nuo pat pasaulio pradžios iš anksto numatė mus sūnų įsūnystei. Dabar visa kūrinių dejuoja, laukdama Dievo sūnų pasireiškimo. O, aš įsivaizduoju, Paulius turėjo puikų laiką. Aš norėčiau būti ten kartu su juo. O jūs?

¹⁸ Taigi, jis pasakė: „Jis atskleidė mums paslaptį“. Kai kartą ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, ir pradės rodyti Tai, tiesiog stebėkite, kaip Ji veikia. Šią popietę aš turėjau, o, maždaug trisdešimt minučių studijoms, tiesiog peržvelgti pamoką; gal ir ne, aš sakyčiau, mažiau kaip pusę, tarpais po penkiolika minučių. Ir aš pradėjau sekti, ir aš pagalvojau: „Paslaptis, kaip paslaptis!“ Ir Raštas nunešė mane į Senąjį Testamentą, po to pernešė atgal į Naująjį Testamentą; sujungė kažką kartu, matant Jo Atėjimo paslaptį, Jo valios paslaptį, mūsų sėdėjimo kartu paslaptį. Atminkite, to negalima išmokyti jokioje seminarijoje. Tai yra paslaptis. Jūs negalite sužinoti jos per išsilavinimą, per teologiją. Tai paslaptis, kuri buvo paslėpta nuo pasaulio sukūrimo, laukianti Dievo sūnų pasireiškimo.

¹⁹ Pasakykite man, mano broli, pasakykite man, mano sese, kokių dar laiku, turėjo būti apreikšti Dievo sūnūs, išskyrus šį laiką dabar? Kada buvo toks laikas istorijoje, kada jie turėjo pasireikšti, kad išlaisvintų visą gamtą? Gamtą, pati gamta dejuoja, laukdama pasireiškimo laiko. Na, prieš tai, kai buvo atliktas sutaikinimas, prieš tai, kai kada nors buvo išlieta Šventoji Dvasia, prieš visą—visą Senąjį Testamentą, ten, negalėjo būti pasireiškimų. Reikėjo laukti iki šio laiko. Dabar viskas buvo suvesta, artėja, formuojasi iki kertinio akmens, iki Dievo sūnų pasireiškimų, kurie sugrįžta, ir Dievo Dvasia įeina į šiuos žmones, taip tobulai, kol jų tarnavimas bus toks panašus į Kristaus, kol tai sujungs Jį su Jo Bažnyčia.

²⁰ Kiek iš jūsų esate studijavę piramidžių istoriją? Spėju, galbūt viena ponija čia pakėlė ranką. Gerai.

²¹ Dievas parašė tris Biblijas. Viena iš jų buvo Zodiakas padangėse - tai pirmoji Biblija. Žmogus turėjo pažvelgti aukštyn,

kad suvoktų, jog Dievas viršuje. Pasekite Zodiaką, ar kada nors studijavote apie jį? Jame netgi nurodytas kiekvienas laikotarpis, net vėžio laikotarpis. Jame nurodyta pradžia, gi-... Kristaus gimimas. Kokia yra pirmoji Zodiako figūra? Mergelė. Kokia paskutinė figūra? Liūtas. Pirmas Atėjimas ir antras Kristaus Atėjimas, visa tai yra surašyta ten.

²² Tuomet sekanti Biblija buvo užrašyta akmenyse, pavadinta „piramidėmis“. Dievas užrašė piramidėse. Jei jūs jas išstudijuosite, peržiūrėsite senovės istoriją ir karus, kaip jos buvo pastatytos iki sunaikinimo tvanu.

²³ Trečia buvo užrašyta popieriuje - Biblijoje, dėl ateinančio didingo, proto, intelektualaus pasaulio. Taigi, Dievui judant per visus laikotarpius - mes esame Liūte. Mes esame ties piramidės viršūne. Mes esame Apreiškimo Knygoje, paskutiniame skyriuje. Mokslas sako, kad mes jau esame - trys minutės iki vidurnakčio. O, pagalvokite, kur mes esame.

²⁴ Ir atkreipkite dėmesį, paimkime piramidę, tai paprasta. Ji pastatyta tarsi trikampis.

²⁵ Kai mes buvome čia apačioje, pradedant ankstyvuju bažnyčios laikotarpiu, po reformacijos Liuterio laikais, tiesiog žmogui pasakant, kad, jis buvo krikščionis - tai reiškė jam gyvenimą ar mirtį. Jie nužudydavo jį dėl to, kad jis pasakė esąs krikščionis. Todėl išgyvenant persekiojimus... Kiekviename laikotarpyje, visais laikais buvo persekiojimas. „Visi, kurie dievobaimingai gyvena Kristuje Jėzuje, kentės persekiojimus“. Liuterio laikais buvo baisu pasakyti „liuteronas“. Jūs buvote laikomas fanatiku ir jus galėjo atiduoti mirčiai. Daugelį kartų juos, liuteronus, nužudydavo prie kuolų, sudegindavo juos, ir visa kita.

²⁶ Tuomet bažnyčia susiaurėjo, lygiai kaip piramidė. Ji įėjo į kitą malonės pakopą - tai buvo pašventinimas. Veslio laikais, kai jis protestavo prieš Anglikonų bažnyčią, mokė apie pašventinimą. Tai vėl pateko į mažumą, tuomet juos vadino krūva fanatikų.

²⁷ Kiek iš čia metodistų, ar anksčiau buvote, ar kažkada buvote susiję su metodistų bažnyčia? Pusė iš jūsų. Ar žinojote, kad metodistų bažnyčia beveik turėjo Šventoji Dvasia? Aš buvau metodistų bažnyčiose ir mačiau, kaip jie krenta ant grindų, ir jiems ant veido pildavo vandenį, ir mojuodavo vėduoklėmis, kad Šventoji Dvasia nenužengtų ant jų. Teisingai. Taigi, tai tiesa, ten Kentukio kalvose, kur pas mus buvo metodistai. Jūs, vaikinai, čia buvote bažnyčios nariais. Mes ten turėjome metodistų ir baptistų. Mes suklupdavome prie altoriaus ir mušdavome vienas kitam į nugarą, kol mes girdavome kažką. Mes prasiverždavome, po to mes gyvenome kitaip.

²⁸ Bet jūs tiesiog ateinate ir įrašote savo vardą į knygą, sakote: „Aš metodistas“. Paima druskinę, ir apšlaksto jus vandenėliu, ir

tuo baigta. Išseinate ir dėvite šortus, makiažą, dalyvaujate žirgų lenktynėse, lažybose, žaidžiate lošimo automatais ir visa kita, vis dar esate geras metodistas, suprantate. Tai ne metodistas. Tai tik bažnyčios lankytojas. Teisingai. Baptistas - tas pats, presbiterionai irgi tas pat.

²⁹ Kaip pasakė Dovydas Duplessis: „Anūkai, Dievas neturi jokių anūku“. Dievas niekada neturėjo anūku. Jis turi sūnus, bet ne anūkus. Teisingai. Jūs... ir žmonės, kurie lankote metodistų bažnyčia, sekmininkų bažnyčia ar baptistų bažnyčia, kadangi jūsų motina ar tėvas buvo sekmininkai ar baptistai, tuomet jūs esate anūkas. Jie buvo sūnūs. Jūs esate anūkas, suprantate. Taigi Dievas neturi nieko panašaus. Bažnyčia turi daug viso to, bet ne—bet ne—ne—ne—ne... Dievas neturi.

³⁰ Taigi, atkreipkite į tai dėmesį, mažėjo, kol dabar mažėja, tapdama mažuma - bažnyčia. Atėjo Sekminių laikotarpis. Tai, be abejo, patraukė daugelį nelygumų. Tuomet ką jis padarė? Jis tiesiog paliko visus metodistus ir liuteronus užnugary.

³¹ Taigi, Šventoji Dvasia iš kart pasitraukė nuo Sekmininkų laikotarpio. Ką jie padarė? Jie organizavosi, pareiškė apie save: „Mes esame Dievo Asamblėjos“. „Mes esame Vienybinkai“. „Mes esame Dvejybinkai“. „Mes esame Dievo Bažnyčia“. „Mes esame *tokie ar anokie*. Jūs nepriklausote, jūs negalėsite patekti į Dangu, jeigu jūsų vardas nėra įrašytas mūsų knygoje“. O, kokias nesąmones! Man nesvarbu, ar jūs esate baptistas, metodistas, presbiterionas, jūsų vardas įrašytas į Gyvenimo Knygą, kai Dievas jį ten įrašo. Jeigu jūs buvote išanksto numatytas Amžinajam Gyvenimui, Dievas pakvies jus kažkokiu tai būdu, kažkaip, vienu—vienu būdu ar kitu. Jis tikrai pakvies. „Visi, kuriuos Tėvas Man davė, ateis pas Mane“. Nesvarbu, kokiais bažnyčiais jūs priklausote, tai neturi nieko bendra su tuo. Bet denominacija niekada jums nieko nepadės, bet gali labai jums trukdyti, einant toliau su Dievu, bet ji—ji niekada nieko kito ir nepadarys. Surinks jus kartu su krūva tikinčiųjų ir netikinčiųjų. Žinoma, su tuo susiduriate visur, kur jūs beieitumėte, jie netgi tai turėjo Danguje. Taigi, viskas gerai, bet jūs žiūrėte į savo denominaciją. Žvelkite į Jėzų, Jis yra Tas, į kurį reikia žiūrėti.

³² Dabar, kai mes einame prie... jie turėjo... Kiek iš jūsų... Aš manau, kad ši moteris čia pakėlė ranką, kad jūs studijavote piramides. Žinote, piramidei niekada nebuvo uždėta viršūnė, ar ne? Niekada ant jos nebuvo uždėtas kertinis akmuo. Jie niekada, net negalėjo jo surasti. Jie nežino, kas su juo nutiko. Kodėl? Kodėl ant jos nebuvo uždėtas kertinis akmuo? Nes kai jis atėjo, jis buvo atmestas. Jis buvo atmestas Akmuo. Teisingai. Bet jis bus uždėtas. Teisingai. Ir tuomet tie akmenys, kurie atitinka šį Kertinį Akmenį, turės būti akmenimis, kurie visiškai tokie pat kaip ir tas Akmuo, kurie atitinka, susijungia ir kiekvienas—visur. Piramidė tiek tobula, kad neįmanoma įkišti skustuvo peiliuko tarp jų, kur susijungia tie akmenys. Toks gražus mūras.

Kai kurie iš jų sveria šimtus tonų, vertikaliajoje padėtyje, ir taip idealiai sudėti kartu.

³³ Štai taip Dievas stato Savo Bažnyčią. Mes tinkamai sujungiami kartu - viena širdimi ir vienminčiai. Taigi, kas nors pasakys: „Na, liuteronai ten nieko neturėjo“. Netikėkite tuo. Liuteronai ateis prisikėlime lygiai taip pat, kaip ir visi kiti ateis prisikėlime. Baptistai, presbiterijonai ir visi Dievo vaikai ateis tame prisikėlime. Ir štai kodėl šiandien žmonės sako: „O, na, įvyks stubbinantis prabudimas, kuris įvyks čia ir išgelbės šimtą milijonų sekmininkų. Jie visi bus išgelbėti, ir įvyks Paėmimas“. Jūs klystate. Tame Prisikėlime bus šimtai tūkstančių, tai tiesa, bet jie taip pat bus surinkti iš tų šešių tūkstančių išgelbėjimo metų, per praėjusius šešis tūkstančius metų. Žmogus vaikšto Šviesoje, kai Šviesa ateina pas jį, jis pereina tiltus, kai jis ateina pas juos. Taigi, jeigu jis atsisako Jos, tada jis pasilieka tamsoje. Bet jeigu jis laikosi - juda pirmyn!

³⁴ Taigi, atkreipkite dėmesį, Viešpaties Jėzaus Atėjimas yra tiek arti, kol Dvasia giliai čia. . . tiesiog paprastai išteisinimas, pašventinimas, Šventosios Dvasios krikštas, ir dabar tiesiai į Kertinio akmens atėjimo laiką. Bažnyčia turi būti tiek idealiai panaši į Kristų, kad Kristus ir Bažnyčia galės susijungti kartu - ta pati Dvasia. Ir jeigu Kristaus Dvasia yra jumyse, Ji paskatins jus gyventi Kristaus gyvenimą, veikti Kristaus gyvenimu, daryti Kristaus darbus. „Tas, kas tiki Mane, darbus, kuriuos Aš darau, jis irgi darys“. Jėzus tai pasakė. Suprantate? Taigi, mes turėsime, mes turėsime tarnavimą, kuris bus lygiai taip kaip Kristaus gyvenimas. Į ką nurodo šis tarnavimas? Į Viešpaties Atėjimą.

³⁵ Pažvelkite į tai šiandieniam pasauliui, ir stebėkite, ką kalba Chruščiovas, visi kiti tie didys dalykai, ir dideli pasauliniai konfliktai visai arti, bet kuriuo metu, gali sutrinti į dulkes bet kurią sekundę. Tai tiesa. Ir jeigu taip, tai mes žinome, kad tai arti. Bet kuris sveiko proto asmuo gali perskaityti laikraštyje ar paklausti radiją ir sužinoti, kad tai arti. Na, atminkite, kad prieš tai, kai tai įvyks, Kristus ateis Savo Bažnyčios. Taigi, kaip arti yra Viešpaties Jėzaus Atėjimas? Galbūt prieš pasibaigiant šio vakaro susirinkimui. Mes esame laiko pabaigoje. Tikra tiesa.

³⁶ Stebėkite Bažnyčia, kai tai ateina, kai tai juda. Tiesiog pasvarstykite apie tai, jūs, istorikai, kurie tyrinėjate istoriją. Pažvelkite į Liuteronų bažnyčią išteisinime, tiesiog naujai išeinančią iš katalikybės, pažvelkite į jos judėjimą. Tuomet pažvelkite į Veslį, ateinantį šiek tiek arčiau, į pašventinimą, įeinantį į Raštą. Pažvelkite, tiesiai tarp jų - Veslis. Tuomet įėjo sekantis dalykas - Sekmininkų laikotarpis. Ir Sekmininkų laikotarpis, su dovanų atstatymu, dvasinėmis dovanomis. Dabar pažvelkite į amžių, kuris dabar artėja prie pat Užbaigiamojo Akmens. Suprantate, ką aš turiu omenyje? Viešpaties Atėjimas - paskelbtas. Dievas ir visa kūrinija laukia, kol bažnyčia poziciškai suras savo vietą.

³⁷ Bėda šiandien, aš... praktiškai visus, kuriuos aš sutikau. Mane prikeldavo, mes imdavome... Man reikia praeiti medicininę apžiūrą, žinote, jei mes vykstame į užsienį, jūs, misionieriai ir kiti žinote tai. Kada aš ėjau apžiūrą, jie išvedė mane iš to kambario ten, aš išgėriau tą seną... man buvo panašu į tešlą ar miltus, ar į kažką tokio, ir aš— aš išgėriau tai. Ir išėjau iš ten, atsisėdau, palaukiau pusvalandį, kad pažiūrėtų, išėjo tai iš mano skrandžio ar ne. Aš pažvelgiau į kitą pusę, ir ten buvo viena nedidukė moteris, atrodė, kad ji tuoj pat mirs. Ji buvo tokia... mažytės kojos ir plonos rankos. Ir aš vis judėjau nuo vieno žmogaus prie kito, nuo vieno žmogaus iki kito, vis arčiau jos, kol aš priėjau prie tos vietos, kur ji buvo. Ji atrodė vargšėlė, kad tuoj mirs. Ir aš prisitartinau prie jos arčiau, pasakiau: „Prašau atleisti, ponია“.

Ji pasakė: „Sveiki?“ O, ji buvo tokia ligota!

Ir aš paklausiau: „Kas atsitiko?“

³⁸ Ji atsakė: „Aš nuvažiauvau į Tusoną aplankyti savo dukters. Aš susirgau, jie negali rasti, kas yra negerai“.

³⁹ Aš pasakiau: „Aš noriu paklausti jūsų vieno dalyko“. Aš paklausiau: „Aš esu Evangelijos pamokslininkas. Ar jūs krikščionė? Ar esate pasirengusi išeiti, jeigu ateis ta valanda?“

Ji atsakė: „Aš priklausau *tokiai-ir-tokiai* bažnyčiai“.

⁴⁰ Aš tariau: „Aš jūsų ne to klausiau. Ar jūs esate krikščionė, pripildyta Dievo Dvasios ir pasirengusi išeiti, kai Jis jus pakvies?“ Moteris net nesuprato, apie ką aš kalbu. Suprantate? O, koks apgailėtinas vaizdas, kuriame yra šis pasaulis!

⁴¹ Taigi, „apreiškė mums Savo valios paslaptis“, - atėjimą... Leiskite jums kai ką perskaityti. Aš skaičiau... Atsiverskime „Savo valios paslaptį“. Atsiverskime minutėlei Hebrajams čia, aš manau, kad tai yra Hebrajams 7-as skyrius. Ir aš norėčiau paskaityti jums kai ką, kas jums leis jaustis gerai, kai pagalvojame apie tai, kad mes sėdime kartu Dangaus vietose. Hebrajams 7-as skyrius.

Tasai Melchizedekas, (Dabar žiūrėkite.) Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigas, . . .

⁴² Kokia tai dabar paslaptis? Štai paslaptis, pažvelkite į tai. Kas yra šis Vyrukas, „davęs mums žinoti Savo valios paslaptį“, šis Melchizedekas? Aš dar laikiu čia visų, Biblijos dar yra atverčiamos. Hebrajams 7-as skyrius, kalba Paulius, tas pats žmogus, kaip ir Galatiečiams.

Tasai Melchizedekas, Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigas, . . . sutiko Abrahamą, kai jis grįžo, sumušęs karalius, ir palaimino jį;

Kuriam Abrahamas atidavė dalį, dešimtinę nuo visko; pirmiausia, išvertus, išvertus teisumo Karalius, . . . po

to . . . Salemo Karalius, (Kas yra šis Vaikinas?) kuris yra ramybės Karalius;

Be tėvo, be motinos, be kilmės sąrašo, neturintis nei dienu pradžios, nei gyvenimo pabaigos; . . .

43 Kas buvo šis Žmogus? Kas Jis buvo? Jis niekad neturėjo tėvo, Jis niekad neturėjo motinos, Jis niekad neprasidėjo ir niekada nebus tokio laiko, kada Jis mirs. Jis sutiko Abrahamą, grįžtantį nugalėjus karalius. Ką Jis darė? Jis išėjo pasiimti Loto, savo prarasto brolio, kad sugrąžintų jį atgal. Ir jis išžudė karalius; kurie, tie karaliai, kuriuos išžudė; aš manau, dešimt ar penkiolika karalių, ir jų karalystės. Bet Abrahamas apginklavo savo tarnus ir išėjo paskui jį, atsiskyrė naktį, suprantate, kai jis pagavo jį nakties metu. O, broli, mes dabar darbuojamės tamsoje, vienintelė Šviesa, kurią mes turime - tai Evangelijos Šviesa. Bet jis atsiskyrė, pasivijo jį ir sugrąžino jį atgal. Ir pakeliui atgal, mūšiui pasibaigus!

44 Pereikime prie Pradžios 14, tik minutėlei, kad ši istorija taptų aiškesnė. Pereikime čia, Pradžios ketur- . . . Aš manau, kad tai 14-a, Pradžios 14. Taip, imkime Pradžios 14:18, pradėkime. Pradėkime truputi aukščiau. Pradėkime, taip, nuo 18-os eilutės, Pradžios 14:18: „Ir Melkizedekas. . .“ Taigi, tai Abrahamas, dabar grįžta iš karalių žudynių. Ėjo atgal, pakeliui atgal, vedėsi atgal Lotą, visus tuos žmones, kuriuos jie išvedė. Visus!

45 Kaip Dovydas, kuris nuėjo ir paėmė. . . Ką padarė Dovydas? Pasiėmė mažą laidynę, išėjo ir išplėšė tą avinėlį iš liūto nasrų. Pagalvokite apie laidynę, einant paskui avinėlį. Kas pasaulyje galėtų taip pasielgti? Pasakykite man, koks žmogus čia tai padarytų, pakelkiet savo ranką. Aš iš karto jums pasakysiu - jūs klystate. Jūs nematėte, kad aš kelčiau savąją. Ne, aš nebūčiau ėjęs paskui jį, ir vargiai su trečio kalibro šautuvu. Bet jis nuėjo paskui jį su laidyne, kaip ir su tokiu mažu odos gabalėliu, su dviem virvutėmis, apvyniotomis aplink jį. Kadangi. . . Ir kai atėjo laikas, kada Galijotas pradėjo girtis, jis išėjo prieš Galijotą ir tarė: „Dangaus Dievas leido man išlaisvinti avinėlį iš liūto nasrų, iš meškos nasrų“. Jis žinojo, kad tai ne laidynė. Tai buvo Dievo jėga, išėjusi kartu su juo. Jis buvo Tas, kuris sugrąžino tą avinėlį.

46 Ir tai, ką mes šiandien kalbame. Dievas turi Dovydus, kurie vaikštinėja aplinkui, taip, pone, kurie maitina Tėvo avis. Ir laikas nuo laiko pasirodo auglys ar pasirodo vėžys, ar dar kas nors, ir iššoka iš gydytojo rankų. Tai nesustabdo šio Dovydo, jis nulėks tiesiai paskui tą vaikina, su maža laidyne, su: „Ko tik prašysite Mano Vardu, tai jums bus duota“. Man nerūpi, gydytojai gali juoktis, ir visi kiti gali šaipytis iš jo, jis vis tiek eis paskui jį, atvesdamas tą avelę atgal į avidę. Taip, pone. „Jis yra Dievo vaikas, patrauk nuo jo savo ranką!“ Pertrenkė tą liūtą ant žemės, tada liūtas pakilo, jis sugriebė jį už gaurų ir

užmušė jį; nedidukas, rusvas vaikinukas, tikriausiai sveriantis aštuoniasdešimt ar devyniasdešimt svarų.

⁴⁷ Stebėkite. Melkizedekas, Salemo Karalius, kuris yra Taikos Karalius, kur iš tikrųjų Salemas stovėjo anapus kalvos. Tai Jeruzalės Karalius, kas Jis ir buvo. Tai buvo būtent Jis - Jeruzalės Karalius. Kur, Jeruzalė pirma vadinosi Salemu, kas buvo taika; tai buvo pirma Jeruzalė, prieš tai, kai ji buvo pavadinta Jeruzale. Jis buvo Jeruzalės Karalius. Jis buvo teisumo Karalius, taikos Karalius, Salemo Karalius. Jis neturėjo tėvo, Jis neturėjo motinos, Jis neturėjo dienų pradžios, Jis neturėjo gyvenimo pabaigos, Jis neturėjo kilmės. O, o, o! Kas šis Vaikinas? Stebėkite Jį. Kai baigėsi mūšis, kai buvo laimėta pergalė, žiūrėkite, ką Jis pasakė. „Ir Melkizedekas“, - 18-a eilutė, Pradžios 14-as skyrius.

Ir Salemo karalius Melchizedekas atnešė duonos ir vyno: jis buvo aukščiausiojo Dievo kunigas.

Ir jis palaimino jį, tardamas: „Telaimina Abrahamą aukščiausiasis Dievas, dangaus ir žemės valdovas:

Ir tebūnie palaimintas aukščiausiasis Dievas, kuris tau į rankas atidavė tavo priešus“. Ir Abrahamas davė jam dešimtają dalį nuo visko.

⁴⁸ Perskaitykime šiek tiek toliau.

Ir Sodomos karalius tarė Abrahamui: „Duok man žmones, o turtus pasiimk sau“.

Abrahamas atsakė Sodomos karaliui: „Aš prisiekiau VIEŠPAČIUI, aukščiausiajam Dievui, dangaus ir žemės valdovui, (Paklausykite, kaip jis sumažino, hm, ką jis jam atidavė!)

Kad aš neimsiu nuo siūlo galo nei apavo dirželio, ir aš neimsiu nieko, neimsiu nieko, kas... idant nesakytumėte, kad jūs nesakytumėte: „Aš padariau Abrahamą turtingą:

Išskyrus tik tai, ką suvalgė jaunuoliai, . . .

⁴⁹ Atkreipkite dėmesį į šį Melchizedeką, kai tik jis sutiko Abrahamą, grįžtantį iš karalių žudynių. Dievo paslaptis dabar tapo žinoma! Kas Jis buvo? Niekas. . . Jie nieko apie Jį negali surasti istorijoje, kadangi Jis neturėjo jokio tėvo, jis neturėjo jokios motinos, Jis niekada neturėjo jokio laiko pradžios, Jis niekada neturėjo laiko, kada Jis kada nors mirė, taigi, kad ir Kas Jis buvo - tebėra gyvas. Jis niekada neturėjo pradžios, taigi Jis negalėjo būti niekas kitas, tik El, Elah, Elohim; savaime egzistuojantis, savaime gyvenantis, Visagalis Dievas!

⁵⁰ Jėzus turėjo Tėvą, Jėzus turėjo motiną; Jėzus turėjo dienų pradžią, Jėzus turėjo žemiškojo gyvenimo pabaigą. Bet šis Zmogus neturėjo nei tėvo, nei motinos, amen, nei tėvo, nei motinos. Jėzus turėjo abu, Tėvą ir motiną. Šis Zmogus neturėjo

nei tėvo, nei motinos. Amen. Ir ką Jis padarė, po to kai baigėsi mūšis, po to kai Abrahamas užėmė savo poziciją?

⁵¹ Po to kai Bažnyčia užima Savo poziciją, mes esame pašaukti į sūnų išūnystę, per Šventąją Dvasią. Ir kada kiekvienas žmogus užima savo poziciją, į ką pašaukė jį Dievas ir pasilieka tvirtas iki kelio pabaigos, eidamas paskui prarastuosius.

⁵² Pirma, Paulius pašalina iš to visą baimę, taigi dabar: „Jeigu jūs esate pašauktas, jeigu jūs tik nesate savo mintyse sukūręs kažkokios teologijos, jeigu jūs iš tikrųjų esate gimęs iš Dvasios, tuomet Dievas iš anksto numatė jus dar prieš pasaulio sukūrimą, įrašė jūsų vardą į Avinėlio Gyvenimo Knygą, ir dabar mes susirinkame kartu, sėdime Dangiškoje vietoje Kristuje Jėzuje. Šventi žmonės, šventa tauta, ypatingi žmonės, karališkoji kunigystė, atnašaujantys dvasines aukas Dievui, tai yra - mūsų lūpų vaisių, šlovinant Jo Vardą“.

⁵³ Žmonės ateina ir sako: „Tie žmonės yra pamišę“. Žinoma jie yra; Dievo išmintis yra žmogui kvailystė, ir žmogaus išmintis - yra kvailystė Dievui. Jie yra priešingi vienas kitam.

⁵⁴ Bet tikra, Dvasios pripildyta bažnyčia, pilna Dievo jėgos, sėdi kartu Dangiškoje vietoje, atnašaujanti dvasines aukas, šlovinanti Dievą, Šventoji Dvasia, juda tarp jų, išvelgdama nuodėmę ir išsakydama tuos neteisingsus dalykus, kurie yra tarp jų, ištiesina, padarydama juos tiesiais ir išlygintais. Nes kodėl? Visada Dievo Akivaizdoje yra ši kruvina Auka.

⁵⁵ Taigi, atminkite, mes peržvelgėme tai ši rytą. Jūs nebuvote išgelbėti per Kraują, per Kraują - jus toliau *išlaikomas* išgelbėtu. Bet jūs buvote išgelbėtas malone, per tikėjimą - tikėdamas Tuo. Dievas pasibeldė į jūsų širdį, kadangi Jis iš anksto jus numatė. Jūs pažvelgėte aukštyn ir patikėjote tuo, priėmėte tai. Taigi. Kraujas atlieka atpirkimą dėl jūsų nuodėmių. Prisimenate, aš sakiau: „Dievas nesmerkia nusidėjėlio už tai, kad jis nusideda“. Jis iš pradžių jau yra nusidėjėlis. Jis smerkia krikščionį už tai, kad jis nusideda. Ir tuomet, kadangi Jis pasmerkė jį, Kristus prisiėmė mūsų pasmerkimą. Taigi nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie vaikšto ne pagal kūną, bet pagal Dvasią. Ir jeigu jūs darote kažką netinkamo, darote tai nesąmoningai. Jūs nenusidedate sąmoningai. Žmogus, kuris sąmoningai nusideda, išeina ir sąmoningai nusideda, niekada dar nėra įėjęs į tą Kūną. Bet žmogus, kuris kartą jau yra ten, jis yra miręs, ir jo gyvenimas paslėptas Dieve, per Kristų, užantspauduotas Šventąja Dvasia, ir šėtonas netgi negali jo surasti, jis yra ten taip toli. Jis pirma turi išeiti iš ten, prieš tai, kai šėtonas galės jį pasiekti. „Nes jūs esate miręs!“

⁵⁶ Pasakykite mirusiam žmogui, kad jis yra veidmainis, ir pažiūrėkite, kas atsitiks. Trenkite jam į šoną ir pasakykite: „Tu, senas veidmaini, tu“, - jis nepratars nė žodžio. Ir tai yra tiesa, jis tiesiog gulės ten.

⁵⁷ O žmogus, kuris yra miręs Kristuje, jūs galite vadinti jį veidmainiu, vadinti jį kaip tik jūs norite, jis niekada dėl to nesukils. Jei kas nors, jis pasitrauks kur nors ir melsis už jus. Teisingai. Bet, o, kai kurie iš jų yra labai gyvybingi. Štai apie ką aš galvoju, mes turėtume laidoti mirusius žmones. Tuos, kurie yra mirę Kristuje, mes laidojame juos vandenyje. Kartais mes laidojame tiek daug žmonių, kurie yra gyvi, tiek daug pykčio ir nesantaikos, ir to yra tiek daug bažnyčioje. Tačiau mes negalime šito atskirti, bet Dievas tai daro. Jis pažįsta savo žmones. Jis pažįsta Savo avis. Jis pažįsta kiekvieną balsą. Jis pažįsta savo vaikus. Jis žino, ką Jis gali pašaukti, Jis žino, ką Jis yra iš anksto numatęs. Jis žino, kam Jis davė šiuos dalykus, per ką Jis apreiškia Save. Kaip Jis . . . Dievas gali pasitikėti savo vaikais, tame, ką jie daro, tiksliai žinodamas, kad jie tiksliai padarys.

⁵⁸ Ar jūs tikite, kad Dievas tai daro? Na, kartą šėtonas pasakė Jobui . . . pasakė kartą Dievui: „Taip, Tu turi tarną“.

⁵⁹ Dievas atsakė: „Nėra lygaus jam žemėje. Jis yra tobulas žmogus“. Turėjo pasitikėjimą juo.

⁶⁰ Šėtonas tarė: „O, taip, jam viskas gerai klostosi. Atiduok jį man trumpam, ir aš padarysiu, kad jis iškeiks Tave tiesiai Tau į veidą“.

⁶¹ Jis atsakė: „Jis tavo rankose, bet neatimk jo gyvybės“. Suprantate? Ir jis padarė viską, tik neatėmė jo gyvybės.

⁶² Bet, o, Jobai, vietoj to . . . ką jis padarė? Ar jis iškeikė Dievą, kai Dievas paėmė jo vaikus, kai jis padarė jam visas tas blogybes ir visa kita? Jobas neklausinėjo. Jis krito ant veido ir pagarbino. Aleliuja! Pasakė: „Viešpats davė ir Viešpats paėmė, tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas!“ Štai taip.

⁶³ Dievas žinojo, kad Jis gali pasitikėti Jobu. Dievas žino, kiek Jis gali pasitikėti jumis. Jis žino, kiek Jis gali pasitikėti manimi. Bet dabar mes kalbame apie šio vaiko paskyrimą.

⁶⁴ Taigi, kai Biblija . . . Kai mūšis užbaigtas, kai viskas baigta, tuomet sekantis dalykas, ką mes darome? Ką mes darome? Ką mes darome? Ar jūs žinote, ką mes darome? Mes susitinkame su Melchizedeku. Atsiverskime Mato 16:16, labai greitai, pažiūrėkime, ar tai teisinga, ar ne. Švento Mato 16-as skyrius ir 16-a eilutė. Esu tikras, kad tai teisinga, Mato 16:16. Mato šeši- . . . Ne, tai neteisinga, negalėjo būti taip arti. 26:26. O, 16 čia, Jis kreipiasi į Simoną Petrą; atleiskite, aš nenorėjau to pasakyti. 26:26, nes tai paskutinė vakarienė, štai prie ko aš bandau priėti. Mato 26 skyrius ir 26 eilutė. Taigi, mes ją turime, štai ji, per paskutinę vakarienę.

Ir jiems valgant, Jėzus paėmė duoną ir palaimino ją, laužė ją ir davė Savo mokiniams, sakydamas: „Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas“.

Ir jis paėmė taurę, padėkojo ir padavė ją jiems, sakydamas: „Gerkite iš jos visi;

Nes tai yra mano naujosios sandoros kraujas, kuris už daugelį išlėjamas nuodėmėms atleisti (n-u-o-d-ė-m-ė-s, nuodėmės, krikščionys, kurie neteisingai elgiasi).

65 Gerai, „Bet—bet . . .“ Paklausykite, 29-a eilutė.

. . . Aš sakau jums: nuo šiol aš nebegersiu vynmedžio vaisiaus, iki tos dienos, kada gersiu jį naują, su jumis savo karalystėje.

66 Ką? Tą patį, ką padarė Melchizedekas, kai Abrahamas užėmė savo poziciją. Sutvarkė savo vyrus, laimėjo mūšį ir grįžo namo, ir Melchizedekas išėjo su duona ir vynu. Po to kai mūšis pasibaigs, tuomet mes valgysime Vestuvių Vakarieniėje su Viešpačiu Jėzumi naujame pasaulyje. O, tebūna palaimintas Viešpaties Vardas. Gerai.

67 „Jo valios paslaptys, pagal Savo palankumą, - sugrįžtant vėl į Efeziečiams 9, - kaip nusprendė Savyje“.

Kad, atėjus laikų pilnatvei . . .

68 Ir prisiminkime tai, mes ką tik perėjome tai. Efeziečiams 1-as skyrius, 10-a eilutė.

Kad, atėjus laikų pilnatvei . . .

69 Taigi, mes sužinojome, kad laiko pilnatvė laukia ko? Visų laikų pilnatvės, laiko, kai neliks nuodėmės, laiko, kai neliks mirties, laiko, kai neliks ligų, laiko, kai neliks nuodėmės, laiko, kai visi iškrypimai (tų iškreiptų dalykų, kuriuos iškreipė šėtonas) liausis, kada pačio laiko nebeliks. Žiūrėkite.

*Kad, atėjus laikų pilnatvei, jis galėtų suvienyti . . .
Kristuje visa, kas yra tiek danguje, tiek ir žemėje; net jame:*

70 „Suvienyti visa per Kristų“. Kaip sakiau šį rytą, visi nedideli grynuoliai, kuriuos mes randame, tie didingi maži dalykėliai, jūs galite juos nublizginti Pradžios Knygoje, jūs galite nublizginti juos Išėjimo knygoje, jūs galite nublizginti juos Kunigų knygoje, ir pernešti juos, ir Apreiškimo Knygoje jie galų gale taps Jėzumi. Jūs paimkite Juozapą, jūs paimkite Abrahamą, jūs paimkite Izaoką, jūs paimkite Jokūbą, jūs paimkite Dovydą, bet kuri iš tų grynuolių, tuos Dievo vyrus, ir pažiūrėkite, ar nepamatysite Jėzaus Kristaus, atsiskleidžiančio kiekviename iš jų. „Kad Jis surinktų viską į Viena - Jėzų Kristų“.

71 Taigi, dabar šiek tiek toliau, taigi 11-a eilutė.

Jame taip pat mes gavome paveldą . . .

72 O, „paveldą“. kažkas turi jums kažką palikti, kad paveldėtumėte tai. Ar tai tiesa? Paveldas! Kokį paveldą mes turime? Kokį paveldą aš turėjau? Aš neturėjau jokio. Bet

Dievas paliko man paveldą, kai Jis įrašė mano vardą į Avinėlio Gyvenimo Knygą prieš pasaulio sukūrimą.

⁷³ O, jūs sakote: „Na, palauk minutėlė, broli, Jėzus tai padarė, kai Jis mirė už tave“. Ne, Jis niekada. Jėzus atėjo, kad išpirktų dėl manęs šį paveldą. Perskaitykime sekančią ei... sekančią eilutę.

Jame mes taip pat gavome akivaizdų... gavome paveldą, būdami iš anksto paskirti pagal tikslą to, kuris viską daro pagal savo geros valios nutarimą:

⁷⁴ Dievas, prieš pasaulio sukūrimą, kaip mes peržiūrėjome tai pamokoje, jūs žmonės, kaip mes matėme, kad Dievas buvo savaime egzistuojantis, kaip Jame buvo meilė. Jame buvo - būti Dievu; nebuvo nieko, kas Jį garbintų. Jame buvo - būti Tėvu; nebuvo... Jis buvo Vienas. Jame buvo - būti Gelbėtoju; nebuvo nieko prarasto. Jame buvo - būti Gydytoju. Tai yra Jo savybės. Ten nieko nebuvo. Taigi, Jis Vienas, Jis Pats Savo geroš valios nutarimu padarė tuos dalykus, kad Jis per šį vieną Žmogų, Kristų Jėzų, vėl viską surinktų kartu. O! „Akis nematė, ausis ne...“ Nenuostabu, kad tai paslaptingas dalykas!

⁷⁵ Pažvelkite, „iš anksto paskyrė mus šiam paveldui“. Jei aš pagal teisę kažką paveldžiu, jei Dievas beldžiasi į mano širdį ir sako: „Viljamai Branhamai, Aš tave senų seniausiai pašaukiau, prieš pasaulio sukūrimą, būti Evangelijos pamokslininku“, - aš turiu paveldą, Amžinojo Gyvenimo paveldą. Taigi, Dievas siuntė Jėzų, kad padarytų man šį paveldą realiu, kadangi nebuvo nieko, ką aš galėčiau padaryti, kad tai paveldėčiau. Jis buvo paruošęs, jis buvo galiojantis, aš nieko negalėjau padaryti. Bet suėjus laikų pilnatvei Dievas siuntė, Savo tinkamu laiku, Jėzų Avinėlį, užmuštą prieš pasaulio sukūrimą. Jo Kraujas buvo pralietas, kad aš galėčiau gauti savo paveldą. Būti kuo? Kokį paveldą? Sūnystės - būti Dievo sūnumi.

⁷⁶ Ir taigi, Tuo jūs galite mirtinai paspringti. Bet ar jūs žinote, kad žmonės, kurie yra Dievo sūnūs, yra dievai mėgėjai? Kiek iš jūsų kada nors tai žinojo? Kiek iš jūsų žino, kad Jėzus taip pasakė? Biblijoje Jėzus pasakė: „Argi jūsų įstatyme nepasakyta, kad jūs esate ‚dievai‘? Ir jeigu jūs vadinate juos dievais...“ Kur, Dievas pasakė Pradžios 2, kad jie buvo dievai, kadangi jie buvo, turėjo visišką valdžią pasaulio viešpatavimui. Jis suteikė jam valdžią virš visko. Ir jis prarado savo dievystę, prarado savo sūnystę, prarado savo valdas, ir šėtonas užėmė tai. Bet, broli, mes laukiame Dievo sūnų pasireiškimų, kurie sugrįš ir vėl viską užims. Laukiame laiko pilnatvės, kai piramidė pasieks viršūnę, kai pilnaverčiai Dievo sūnūs bus apreikšti, kai išeis Dievo jėga (aleliuja) ir perims kiekvieną jėgą, kurią šėtonas atėmė iš jo. Taip, pone, tai priklauso jam.

⁷⁷ Jis yra Logos, kuris išėjo iš Dievo, tai tiesa, tai buvo Dievo Sūnus. Tuomet Jis padarė žmogų mažu dievu. Ir Jis pasakė: „Jei

jie vadina tuos, pas ką ateidavo Dievo Žodis, pranašais, jeigu jie vadina juos ‚dievais‘, pas kuriuos atėjo Dievo Žodis. . . “ Ir Pats Dievas taip pasakė, kad jie buvo dievais. Jis pasakė Mozei: „Aš padariau tave dievu, ir Aaroną padariau tavo pranašu“. Amen. Uh! Gal aš ir elgiuosi kaip religinis fanatikas, bet aš nesu. O, kai jūsų akys gali atsiverti ir pamatyti tuos dalykus. Gerai. Jis padarė žmogų dievu, dievu savo valdose. Ir jo valdos tęsiasi nuo jūros iki jūros, nuo kranto iki kranto; jis valdo visa tai.

⁷⁸ Ir kai atėjo Jėzus, būdamas Vienu Dievas, be nuodėmės, Jis įrodė tai. Kada papūtė vėjai, Jis pasakė: „Nutilk, būk rami!“ Amen. Ir kai medis, Jis tarė: „Niekas nevalgys nuo tavęs“.

⁷⁹ „Iš tiesų, Aš sakau jums, jūs, kurie esate maži dievai, jei pasakysite šiam kalnui: ‚Pasitrauk‘, – ir nesuabejosite savo širdyje, bet tikėsite, kad įvyks tai, ką sakote, jūs galite turėti tai, ką pasakėte“.

⁸⁰ Sugrįžkime tiesiai prie Pradžios, prie originalo, kas tai yra? Taigi, pasaulis ir gamta dejuoja, verkia, viskas juda. Kas? Dėl Dievo sūnų pasireiškimo, kai tikri sūnūs, gimę sūnūs, pripildyti sūnūs ištars, ir jų žodi pasitvirtins. Aš tikiu, kad mes tiesiog dabar esame prie slenksčio. Taip, pone. Ištark šiam kalnui, tegul taip ir būna.

⁸¹ „Broli, aš—aš noriu, kad būtų padaryta *tai-ir-tai*. Aš tikiu į Jėzų Kristų“.

⁸² „Aš duodu tau tai Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu“. Amen. Tai yra pasireiškimas.

⁸³ „O, broli, mano pasėliai baigia išdegti. Aš visiškai neturėjau lietaus“.

⁸⁴ „Aš atsiųsiu tau lietu Viešpaties Vardu“. Štai ir ateis. O, laukia, dejuoja, visa gamta laukia Dievo sūnų pasireiškimo. Dievas paskyrė tai, pradžioje. Jis davė žmogui valdžią.

⁸⁵ Jis davė Jėzų Kristų, ir Jėzus perdavė tai Jo Vardu, su tokiu užtikrinimu: „Prašykite Tėvą bet ko, Mano Vardu, ir Aš tai padarysiu“. O, broli Palmeri! Laukiame Dievo sūnų pasireiškimų, pozicijos Bažnyčioje!

⁸⁶ Kaip aš sakiau, Efeziečių knyga yra Jozuės Knyga, o Jozuė paskirsto žmones ten, kur jiems priklauso. Taigi, jeigu jie nepasiliks vietoje, ir jis pastatė Efraimą *čia*, ir tas perbėgtų į Manasio žemę, ir *šis* sugrįžtų susinervinęs ir susijaudinęs, tai kaip jie išviso sugyventų? Kai vienas sako: „Aš baptistas, aš metodistas, aš sekmininkas, aš vienybininkas, aš dvejybininkas, aš *tas-ir-anas*“.

⁸⁷ Kaip jūs tai padarysite? Stovėkite ramiai! Dievas laukia, kad paskirstytų Savo Bažnyčią, Dievo sūnus ir dukteris. Dieve, leisk man gyventi, kad tai pamatyčiau, tai mano malda. Taip arti, kol atrodo, kad aš beveik jaučiu tai savo rankomis. Tai čia pat. Štai ką aš trokštu pamatyti, laukiu to laiko, kada eis gatve,

ten guli luošys, nuo pat savo motinos iščių: „Sidabro ir aukso aš neturiu“. O, laukiame Dievo sūnų pasireiškimo, aleliuja, kai Dievas apreikš Save, kai jie sustabdys ligas, jie sustabdys vėžį, jie sustabdys negalias.

⁸⁸ Jūs galvojate, kad vėžys yra kažkas? Biblijoje pasakyta, kad ateis laikas, kai žmonės pradės pūti savo kūne, ir grifai les jų kūnus, dar prieš jiems mirštant. Vėžys yra tik dantų skausmas – prieš tai, kas ateina. Bet atminkite, tą dieną, tam baisiam dalykui buvo uždrausta paliesti tuos, kurie turi Dievo Antspaudą. Štai ko mes dabar siekiame, kad įeitume ir būtume poziciškai paskirti Dievo Karalystėje, prieš tai, kai ištiks šios baisios epidemijos. O, kaip gera! Laiko pabaigoje, laiko pilnatvėje – paveldas.

Jame mes taip pat... gavome... paveldą, būdami iš anksto paskirti...

⁸⁹ Kaip mums buvo duotas mūsų paveldas, per ką? Išankstinį numatymą. Išankstinį žinojimą. Iš kur Dievas žinojo, kad Jis gali pasitikėti jumis, būnant pamokslininku? Savo išankstiniu žinojimu. „Ne tas, kuris nori, ar tas, kuris bėga, ar tas... Tai Dievas, parodantis gailestingumą“. Teisingai, išankstinis numatymas. Jis žinojo, kas buvo jūmyse. Jis žinojo, kas buvo jūmyse, dar prieš jums ateinant į žemę. Jis žinojo, kas buvo jūmyse, dar prieš atsirandant žemei, kurioje jūs turėjote pasirodyti. Tai – tai Jis. Tai beribis Dievas, beribis. Mes esame riboti, mes galime mąstyti tik ribotai.

⁹⁰ Man tai buvo taip daug, nuo to laiko, kai tai nutiko su manimi. Aš nežinau. Kai aš susimąstau apie tai, kada aš stovėjau ten tas kelias džiaugsmingas akimirkas ir galvojau: „Nėra rytojaus.“ Nebuvo vakar, nėra ligų, nėra liūdesio. Nėra trupučio laimės, po to labai daug laimės; ten vien tik laimė. O, tai bent! O, kai aš stovėjau ten ir paklausiau: „Kas tai?“

⁹¹ Tas Balsas atsakė: „Tai tobula meilė, ir visa, ką tu kada nors mylėjai, ir visa, kas kada nors mylėjo tave, dabar yra čia, su tavimi“.

⁹² „Ir tu pristatysi mus Viešpačiui Jėzui, kai Jis ateis, kaip savo tarnavimo trofėjus“. Aš mačiau tas gražias moteris, stovinčias ten, visos glėbesčiavo mane ir šaukė: „Mano brangus, mielas broli!“ Mačiau tuos vyrus, ir tankūs plaukai buvo iki kaklo, pribėgo, apkabino mane, sakydami: „Mūsų brangusis broli!“

Ir aš pagalvojau: „Ką tai reiškia?“

Jis atsakė: „Jie yra tavo žmonės“.

⁹³ Aš paklausiau: „Mano žmonės? Negali būti tiek daug Branhamų, juk čia milijonai“.

⁹⁴ Jis tarė: „Jie tavo atverstieji!“ Aleliuja! „Tai tavo atverstieji. Tai tie, kurie...“ Pasakė: „Ar matai tą, stovinčią ten?“ Gražiausia moteris, kokią tik aš esu matęs. Pasakė: „Jai buvo virš devyniasdešimt, kai tu atvedei ją pas Dievą. Nenuostabu,

kad ji šaukia: „Mano brangus broli““. Tarė: „Ji jau niekada nepasens. Ji perėjo per tai. Ji yra savo jaunystės spindesyje. Ji stovi čia. Ji negali gerti šalto vandens, jei jis nereikalingas. Ji negali atsigulti ir užmigti, nes ji nepavargsta. Nėra nei rytojaus, nei vakar dienos, nieko. Mes dabar esame Amžinybėje. Bet vieną šlovingą dieną ateis Dievo Sūnus, ir tu būsi teisiamas pagal Žodį, kurį tu jiems pamokslavai““. O, broli!

Aš pasakiau: „Ar Paulius turės atsivesti savo grupę?“

- Taip, pone.

⁹⁵ Aš pasakiau: „Aš pamokslavau Tai lygiai taip, kaip Paulius Tai kalbėjo. Aš niekada neskirsčiau, aš niekada nepriėmiau jokių bažnytinių mokymų ar dar kažko. Aš stovėjau su tuo pačiu““.

⁹⁶ Ir visi jie vieningai sušuko: „Mes žinome tai! Mes ilsimės su užtikrintumu““. Pasakė: „Tu pristatysi mus Jam, ir tada mes vėl visi sugrįšime į žemę, kad gyventume amžinai““. O, tai bent!

⁹⁷ Tiesiog tuomet aš pradėjau atsigauti. Aš pažvelgiau, į gulintį ten lovoje, ir pamačiau kaip mano senas kūnas sensta ir raukšlėjasi, sulinkęs ir–ir ligotas, ir išvargęs, ir aš pamačiau savo rankas už galvos, ir aš pagalvojau: „O, nejaugi man teks vėl sugrįžti į šį daikčiuką?“

⁹⁸ Ir aš toliau girdėjau tą Balsa: „Atkakliai veržkis toliau! Atkakliai veržkis toliau!“

⁹⁹ Aš pasakiau: „Viešpatie, aš visada tikėjau Dievišku išgydymu, aš ir toliau tuo tikėsiu. Bet aš veršiuosi dėl jų sielų, taigi padėk man. Aš turėsiu tiek daug, ten aš... Leisk man gyventi, Viešpatie, ir aš atvesiu ten dar vieną milijoną, jei tik Tu man leisi gyventi““.

¹⁰⁰ Man nesvarbu, kokios spalvos, kokio mokymo, kokios tautybės, kas jie yra, jie visi bus viena, kai pateks ten, ir šios ribos išnyko. O, aš matau tas moteris, tokias gražias; niekada nemačiau... iki pat apačios, ilgi plaukai buvo nukarę ant jų nugarų. Ilgi sijonai iki pat apačios. Jos buvo basos. Mačiau tuos vyrus su vešliais plaukais iki pečių, rudaplaukius, juodaplaukius ir įvairių spalvų. Ir jie glėbesčiavo mane. Aš galėjau juos jausti. Aš jaučiau jų rankas. Dievas yra mano Teisėjas ir ši atversta šventa Knyga. Aš galėjau jausti juos, lygiai taip pat, kaip aš jaučiau savo rankas ant savo veido. Jos glėbesčiavo mane, nebuvo jausmo moterims, kaip tai būtų dabar. Man nerūpi, kokie jūs šventi, kas jūs esate, kokios rūšies pamokslininkas jūs esate, kunigas, ar kas bebūtumėte, nei vienas vyras negali apkabinti moters, nepatirdamas žmogiškų jausmų. Tai visiška tiesa. Bet, broli, kai jūs pereinate iš čia anapus, ten visai te taip. O, tai bent! Tai taip... O, ten... Tai neįmanoma. Visa tai yra meilė. Visa yra tikri broliai ir visa yra tikros seserys. Ten nėra mirties, nėra liūdesio, nėra pavydo, nėra nieko, niekas negali įeiti. Tai tiesiog tobulumas. Štai prie ko aš veržiuosi. Štai kam aš esu paskirtas.

¹⁰¹ Aš tariau: „O Viešpatie, štai dėl ko aš čia, bažnyčioje, stengdamasis sutvarkyti bažnyčią“. Sakau tau, broli ir sese, kad tik vienas dalykas gali ten įeiti - tai tobula meilė. Ne todėl, kad jūs esate ištikimas Branhamo bažnyčiai ar metodistų bažnyčiai, ar baptistų bažnyčiai. Viskas gerai, jūs turėtumėte būti. Bet, o, draugai, jūs turite. . . Ne todėl, kad jūs kalbėjote kalbomis, šokote Dvasioje, kadangi išvarinėjote demonus ar tikėjimu kilnojote kalnus. Visa tai gerai, su tuo viskas gerai, bet vis tik, nebent ten yra ta tikra tobula meilė. Štai kur buvo tobula meilė. Ir tai vienintelis dalykas, kuris įleis jus ten. Tai vienintelis dalykas, kuris gali ten pasilikti, tai vienintelis dalykas, kuris ten buvo. O, tai bent! Tai išūnystė. Dievas, dar prieš pasaulio sukūrimą!

¹⁰² Taigi, paskubėkime, kaip nors pereiti šį vieną skyrių, jei imanoma, per sekančias dešimt minučių.

Jame mes taip pat gavome paveldą. . . (Mes paveldėjome ką? Amžiną Gyvenimą. . .) . . . būdami iš anksto paskirti . . .

Kaip? Ar visi tai supranta? Ar jūs šaukėtės Dievo? Ne, Dievas pašaukė jus. Kai kurie žmonės sako: „O aš tiesiog ieškojau Dievo, ir ieškojau Dievo“.

Jūs neieškojote. Nė vienas žmogus niekada neieškojo Dievo. Tai Dievas ieško žmogaus. Jėzus pasakė: „Niekas negali ateiti pas Mane, jei pirma Mano Tėvas nepatrauks jo“. Suprantate, žmogaus prigimtis yra bėgti nuo Dievo. Ir jūs dabar sakote. . .

¹⁰³ Tai, štai kas mane neramina, nors ir pamokslauju jums, žmonės; nepasilikite toje pačioje būklėje, kokioje jūs buvote, pasikeiskite dabar! Išgirskite mane, kai aš sakau tai: „TAIP SAKO VIEŠPATS“. Aš niekada savęs taip nevadinau, aš nevadinau. Bet jūs vadinate mane savo pranašu, ar pranašu. Pasaulis tiki tuo, visame pasaulyje milijonai, milijonai ir milijonai žmonių. Aš kalbėjau tiesiogiai ar netiesiogiai dešimčiai ar— dešimčiai ar dvylikai milijonų žmonių, ar daugiau, kalbėjau tiesiogiai. Aš mačiau dešimtis tūkstančių regėjimų, ženklų ir stebuklų, ir nei vienas iš jų nebuvo klaidingas. Ir tai tiesa. Jis išpranašaudavo man dalykus, kurie išsipildydavo visiškai tiksliai. Aš pasiruošęs bylinėtis su bet kuriuo žmogumi. Tai tiesa. Aš netvirtinu, kad esu pranašas, bet paklauskite manęs.

¹⁰⁴ TAIP SAKO VIEŠPATS, - prireikės tobulos meilės, kad įvestų jus į tą vietą, nes tai viskas, kas ten buvo. Nesvarbu, kiek pinigų, kiek religinių pasireiškimų, kiek gerų darbų jūs padarėte ar ką jūs ten darėte, tą dieną niekas nebus užskaityta. Prireiks tobulos meilės. Taigi, kad ir ką jūs darote, viską atidėkite į šalį, kol jūs būsite taip pripildyti Dievo meilės, kad galėsite mylėti tuos, kurie jūsų nekenčia.

¹⁰⁵ Aš tiesiog, kaip aš ir kalbėjau šį rytą, aš buvau sutvertas, visa mano esybė - yra malonė. Daugelis žmonių sako: „Pakasyk

man nugarą ir aš pakasysiu tavąją. Taip, tu padaryk ką nors dėl manęs, ir aš padarysiu ką nors dėl tavęs“. Tai nėra malonė. Malonė – jei jums niežti nugara, aš pakasysiu ją bet kuriuo atveju, ar jūs pakasysite man ar ne; jūs galite suduoti man per veidą ir pasakyti: „mano nugara niež- . . . , ar, ją reikia pakasyti“, – aš pakasysiu ją. Suprantate? Štai taip, darykite kažką. Aš netikiu darbais. Aš tikiu, kad darbai – yra meilė. Darbai yra – darbai yra pasireiškimas to, kad įvyko malonė. Aš gyvenu ištikimai savo žmonai ne todėl, jog manau, kad ji išsiskirs su manimi, jei nebūsiu ištikimas, aš esu ištikimas, nes aš myliu ją.

¹⁰⁶ Aš pamokslauju Evangeliją ne todėl, jok manau, kad aš eisiu į pragarą, jei aš tu nedarysiu, aš pamokslauju Evangeliją, nes aš myliu Jį. Žinoma. Jūs manote, kad aš keliaučiau per tas audringas jūras, ir skraidyčiau tais lėktuvais pirmyn ir atgal, kai žaibuoja aplink, ir – ir visa kita, ir bet kurią minutę. . . ir visi šaukia, ir lėktuve pasigirsta „Sveika, Marija“, ir visa kita? Tie žmonės siūbuojami tuose saugos diržuose, ir pilotas sako: „Degalų užteks dar tik penkiolikai minučių, nežinau, kur mes esame“. Jūs galvojate, kad aš tai darau tik – tik darau tai dėl pramogos? Ha! Jūs galvojate, kad grįščiau ten į džiungles, kur vokiečių kareiviams reikėjo iš visų pusių dengti mane štai *taip* rankomis ir lydėti mane į susirinkimą ir iš jo, iki kol Šventoji Dvasia pradėdavo daryti stebuklus? Komunistai sėdėjo už mylios nuo ten, su naktinio matymo taikikliais, kad nušauti mane. Jūs manote, kad aš darau tai tiesiog dėl pramogos? Kadangi kažkas manyje myli; jie yra žmonės, už kuriuos mirė Kristus. Paulius pasakė: „Aš ne tik noriu eiti į Jeruzalę, bet aš einu ten, kad būčiau nukryžiuotas. Aš einu ten mirti. Aš einu ten mirti dėl Viešpaties“. Tai kažkas tokio, meilė, kuri jus verčia, kuri jus skatina. Visiškai teisingai.

¹⁰⁷ Jei aš pamokslaučiau Evangeliją dėl pinigų, jei taip būtų buvę, tai ši vakarą aš neturėčiau dvidešimties tūkstančių dolerių skolos, aš neturėčiau tokios skolos. Ne, pone. Kadangi aš būčiau pasilikęs dalį – dalį iš tų milijonų, kuriuos man duodavo. Vienas žmogus, vienas žmogus pasiuntė FTB agentus su milijono penkių šimtų tūkstančių dolerių čekiu. Ir aš pasakiau: „Pasiimkite jį atgal“. Ne dėl pinigų! Reikalas ne piniguose. Aš pamokslauju Evangeliją ne dėl pinigų. Ne dėl to!

¹⁰⁸ Tai dėl meilės. Tai ką aš noriu padaryti, kad aš kai išleisiu tą paskutinį atodūšį, kuris gali būti tiesiog po penkių minučių, jis gali būti po dviejų valandų, gali būti po penkiasdešimties metų nuo dabar, aš nežinau, kada tai bus. Bet kai tai įvyks, kada aš ten nuvyksiu, noriu pamatyti jus jaunystės spindesyje, bėgančius, šaukiančius: „Mano brangus broli! Mano broli!“ Štai kas mano širdyje. Štai kodėl. Aš nesistengiu, kad nesutardamas su jumis būčiau skirtingas, bet aš stengiuosi pastatyti jus į teisingą kelią.

Tai yra įėjimas. Ne jūsų bažnyčia, ne jūsų denominacija, bet jūsų gimimas Kristuje. O, tai bent! Fju!

Jame...mes gavome...paveldą, būdami iš anksto paskirti pagal tikslą to, kuris viską daro pagal savo valios nutarimą:

¹⁰⁹ Paklauskite. Po kelių minučių mes užbaigsime. Paklauskite dabar atidžiai, prieš mums užbaigiant.

Kad būtume Jo šlovės gyriui mes, kurie pirma turėjome viltį...Kristuje.

Kuriuo ir jūs pasitikėjote,...

¹¹⁰ Dabar žiūrėkite, atidžiai. Apsivilkite švarkus, Evangelijos švarkus. Atverkite savo ausis, klausykitės atidžiai. Aš esu ties 13-a eilute.

Kuriuo ir jūs pasitikėjote, po to kai išgirdote...

„Tikėjimas ateina per...“ [Susirinkimas sako: „Klausymą“—Red.] „klausymas...“ [„Žodžio.“] „...Žodžio“ [„Dievo“.]

...po to, kai jūs išgirdote tiesos žodį,...

¹¹¹ Kas yra Tiesa? Dievo Žodis. Ar tai tiesa? Jono 17:17, jūs, kurie užsirašote Rašto vietas, Jėzus pasakė: „Pašventink juos, Tėve, per Tiesą. Tavo Žodis yra Tiesa“.

...po to...jūs, išgirdę...tiesą, savo išgelbėjimo evangeliją:...

¹¹² Apie kokią išgelbėjimą jis stengėsi jiems pasakyti? Iš anksto numatyti dar prieš žemės įkūrimą (Ar taip?), sūnų išūnystei, iš anksto numatyti Amžinam Gyvenimui. Taigi, po to, kai jūs įėjote į Amžiną Gyvenimą, po to kai jūs buvote išgelbėti, pašventinti, pripildyti Šventąją Dvasia - jūs esate sūnūs. Taigi, Dievas nori jus poziciškai paskirti, o, kad jūs galėtumėte darbuotis Jo Karalystei ir Jo šlovei.

¹¹³ Tai yra Evangelija. Pirma, išgirdę Žodį: „Atgailaukite ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui“. Patraukdami visas savo nuodėmes, šaukiatės Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardo, dėl pažadėtos Žemės. Pažadas skirtas kiekvienam pakeleiviui, kuris yra jūsų kelyje. Jeigu jūs šį vakarą iš namų išėjote nusidėjėliu, sakydami: „Aš nueisiu į Branhamo bažnyčią“, - Dievas suteikia jums galimybę šį vakarą. Tik vienas dalykas yra tarp jūsų ir pažadėtos Žemės. Kas yra pažadėta Žemė? Šventoji Dvasia. Tai, kas buvo tarp Jozuės ir pažadėtos žemės - tai Jordanas. Būtent taip.

¹¹⁴ Mozė, būdamas Kristaus provaizdžiu, vedė vaikus iki pažadėtosios žemės, tuomet Mozė neįvedė vaikų į pažadėtą žemę. Jozuė įvedė žmones ir padalino žemę. Jėzus sumokėjo kainą, privedė juos iki Šventosios Dvasios. Dievas siuntė Šventąją Dvasią, ir Ji poziciškai atvedė Bažnyčią prie tvarkos, kiekvieną

žmogu, pripildydama jį Savo Esybės Buvimu. Suprantate, ką aš turiu omenyje? Visi Kristuje Jėzuje, kaip Dievas iš anksto numatė tai šios Evangelijos pašaukimui!

115 Paulius Galatams 1:8, pasakė: „Jeigu Angelas ateitų pamokslaudamas kažką kita, tebūnie jis prakeiktas“. Tiesą, Evangeliją. Taigi, klausykitės įdėmiai, kai mes skaitysime toliau, užbaigiant eilutę.

...jūsų išgelbėjimo Evangeliją: juo... (Klausykitės atidžiai)...po to, kai įtikėjote, jūs buvote užantspauduoti pažadėtają Šventąją Dvasią,

116 Paskutinėmis dienomis, sakoma Biblijoje, dabar žiūrėkite, paskutinėmis dienomis bus dvi žmonių klasės. Viena iš jų turės Dievo Antspaudą, kita - žvėries ženklą. Ar taip? Kiek iš jūsų tai žino? Na, jei Dievo Antspaudas yra Antspaudas... Jei Dievo Antspaudas yra Šventoji Dvasia, tuomet be Šventosios Dvasios - yra žvėries ženklas. Ir Biblijoje sakoma, kad šios dvi dvasios bus taip arti viena kitos, kad apgautų net pačius Išrinktuosius, jei tai būtų įmanoma. Ji niekada to nepadarys, nes jie buvo išrinkti Amžinam Gyvenimui. Suprantate?

117 Bažnyčia eina, tiesiog kaip žinome, kad dešimt mergelių išėjo pasitikti Viešpaties, visos pašventintos, visos šventos, visos iki vienos pašventintos. Penkios delsė ir leido savo žibintams užgesti. Penkios savo žibintuose turėjo aliejaus. „Ir, štai Jaunikis ateina!“ Ir penkios, kurios turėjo aliejaus savo žibintuose, įėjo į Vestuvių Vakarienę. O kitos pasiliko lauke, kur buvo verksmas, dejonės ir dantų griežimas. Būkite pasiruošę, nes jūs nežinote, kurią minutę ateis Viešpats. Turėkite... Ką Biblijoje simbolizuoja aliejus? Šventąją Dvasią.

118 Taigi, šiandien jums, broliai septintosios dienos adventistai, kurie sakote, kad septintoji diena yra Dievo Antspaudas, pateikite nors vieną Rašto vietą, kad galėtumėte įrodyti tai. Biblijoje pasakyta, kad Dievo Antspaudas - tai Šventoji Dvasia. Pažiūrėkite į tai. „Kuris...“ Žiūrėkite dabar, 13-oje eilutėje.

...po to, kai jūs įtikėjote, jūs buvote užantspauduoti pažadėtają šventąją Dvasią.

119 Atsiverskime Efeziečiams 4:30, aš manau, kad tai yra. Pažiūrėkime, ar tai ne 4:30, pažiūrėkime, ar tai ne tas pats. Efeziečiams 4-as skyrius ir 30-a eilutė. Taip, štai ji, 4:30.

Ir neliūdinkite šventosios Dievo Dvasios, kuria jūs esate užantspauduoti iki atpirkimo dienos.

120 Iki kada? Kai jūs iš tikrųjų, tikrai gausite Šventąją Dvasią, kiek laiko Ji bus pas jus? Iki sekančio prabudimo, kol močiutė perbėgs jums skersai kelio, kol viršininkas aprėks jus? Iki jūsų atpirkimo dienos! Aleliuja!

121 Po to, kai jūs numirštate, po to kai jūs perėjote į tą Šalį, kai jūs stovėsite ten su savo artimaisiais, jūs ir toliau būsite

pripildyti Šventąją Dvasia. Raštas! Jūs būsite lygiai toks, koks jūs esate dabar, tik jūs turėsite. . . jūs būsite perėjęs į kitą kūną. Jūs tiesiog pakeitėte namus. Šis jau paseno, jūs jau nebegalite apdengti jo skiedromis, gegnės supuvo. Teisingai. Taigi jūs tiesiog atsisakėte senojo daikto ir leidote jam supūti, ir persikėlėte į naują. Ar ne taip? „Nes jei ši žemiškoji palapinė suirs, mūsų jau laukia kita“.

¹²² Prisimenate, kaip anądien mes praėjome tai? Kai kūdikis formuojasi motinos iščiose, ir tie maži raumenukai virpčioja, trūkčioja ir juda. Bet vos tik motina pagimdo kūdikį ir kūdikis atsiduria pasaulyje, pirmas dalykas, čia yra dvasinis kūnas, kuris pagaua tą mažą fizinį kūnelį. Galbūt gydytojas suduos jam. . . [brolis Branhamas pliaukšteli rankomis—Red.] štai *taip*, ar kažkaip taip, kad papurtyti jį, ir: „u-a, u-a, u-a“. Ir iš karto ima ieškoti motinos krūtis: „m-m, m-m, m-m“, - judindamas savo mažą galvutę aukštyn ir žemyn ant motinos krūtinės, kad iš pieno liaukų tekėtų pienas.

¹²³ Veršiukas, kai tik jis išeina iš motinos, jau po kelių minučių jis stojasi ant kelių. Ką jis darys? Iškart apeina ją, surandą motiną ir pradeda purtyti savo galvelę aukštyn-žemyn, kad gautų pieno. Aleliuja! Taip, pone.

¹²⁴ Kai šis fizinis kūnas ateina čia, jo laukia dvasinis kūnas.

¹²⁵ Ir kai šis fizinis kūnas atsiguls žemėn, aleliuja, ten jau laukia kitas! Mes tiesiog pereiname iš vieno į kitą, mes pakeičiame savo gyvenamąją vietą. Šis mirtingasis turi apsivilkti nemirtingumu, šis dvasinis; šis sugedimas apsivilkti nesugendamumu. Šis senas susiraukšlėjęs, sudribęs, sulinkęs kūnas, bet jis nė kiek nepakeis savo išvaizdos, aš turiu omenyje, kai jis atsidurs tenai, jūs vis dar turėsite tą pačią dvasią.

¹²⁶ Leiskite man pateikti jums kai ką, kas skambės jums painiai, bet tai Biblija, tuomet aš pateiksiu jums kai ką, kas jus atnarplios. Pažiūrėkime į tai. Kai senų laikų Saulius, karalius, reikšmingas, senyvas denominacinis pamokslininkas ten, tais laikais, žinote, kuris galva ir pečiais buvo aukštesnis už visus, ir bijojo, jie nieko nežinojo apie Antgamtiškumą. Dovydas turėjo ateiti ir išlaisvinti avinėlį iš liūto nasrų, nužudyti Galijotą. Pažiūrėkime į jį. Jis taip nutolo nuo Dievo, kad ėmė nekęsti šio šventųjų velenėlių pamokslininko. Ir užuot buvęs už jį, stengdamasis jam padėti, jis atsigrėžė prieš jį. Ar tai nėra tiesiog tikslus paveikslas, tikslus paveikslas! Tiesiog nususuko nuo jo!

¹²⁷ Kiek iš jūsų buvote čia, kai aš išvykau į savo pirmąją kelionę ir pamokslavau „Dovydas užmuša Galijotą“, prieš man išvykstant? Daugelis, kai kurie, keletas senbuvių. Aš ruošiuosi išvykti vėl su tuo. Pamenate, kas, suprantate, kas tiesiog įvyko praeitą sekmadienį? Tai pereina tiesiai į kitą etapą. Antrasis Dovydo žygis, antras jo tarnavimo etapas. Būtent taip. Kur, tuomet jis tampa Izraelio karaliumi. Atkreipkite dėmesį, kad

tarnystė dabar pereina į didingesnį etapą, tampa didingesnė. Taip pat ir Dovydas. Aš atkreipiau dėmesį į tai, kai jis atėjo, Dovydas, o, kai Dievas leido Dovydui išeiti ir užmušti liūtą, atkreipkite dėmesį, ir užmušti lokį, tuomet - užmušti filistiną. Taigi, atėjo laikas, kai Dievas užleido ant to vaikinio piktają dvasią. Ir . . . Kam? Kad neapkęstų Dovydo. Ir aš tikiu . . .

128 Taigi, šios garsajuostės. Dabar paklauskite, broliai, jūs, besiklausantys garsajuosčių, jeigu jūs nesutinkate su manimi, atleiskite man. Suprantate, aš myliu jus. Aš bet kuriuo atveju, ruošiuosi susitiksiu su jumis ten, anapus, suprantate, nes jeigu jūs esate Dievo žmogus, aš su jumis vis tiek susitiksiu. Bet aš noriu tai pasakyti, štai priežastis: Tik dėl to, kad Saulius pamatė, jog Dovydas turėjo kažką, ko jis neturėjo. Tuomet kas atsitiko?

129 „Rausvo veido“ vaikinukas, neišvaizdus, Biblijoje sakoma, kad jis buvo „rausvo veido“. Tai buvo nelabai gražus vaikas, „rausvo veido“, tiesiog toks truputi neišvaizdus vaikinukas. Ir jis išėjo ten, ir Saulius, na, jis uždėjo jam Sauliaus šarvus, ir aš išivaizduoju, kaip skydas buvo jam iki pat kojų. Ir jis tarė: „Nuimkite nuo manęs visa tai. Aš—aš turiu . . .“ Galbūt jis davė jam Filosofijos ir Teisės Daktaro laipsnį, arba ką nors tokio, žinote. Kaip jis pasakė: „Aš nieko neišmanau apie tuos dalykus, nes aš jų neišmėginau. Leiskite man turėti tai, su kuo aš žinau, ką reikia daryti“. Taip, pone. Jis pasiėmė laidynę.

130 Ir jie supykė Dovydą, kadangi dukters, bažnyčios, bažnyčios dainavo: „Saulius, gal ir užmušė savo tūkstančius, bet Dovydas užmušė dešimtis tūkstančių“.

131 Tuomet jis pradėjo pavydėti: „Tai ta Jėzaus Vardo seniena, nieko ypatingo Jame nėra“. Teisingai. Ir ką Dievas jam padarė? Dievas pasiuntė ant jo piktają dvasią, kad nekėstų Dovydo, ir jis neapkentė Dovydo be priežasties.

132 Dovydas kelis kartus galėjo nusukti jam galvą. Jis galėjo, bet jis tiesiog paleido. Jis tiesiog niekada nieko nepasakė. Jis tikrai galėjo tai padaryti. Vieną naktį jis nuėjo ir nuplovė jo drabužius skverna, sugrižo, tarė: „Pažvelk čia, matai!“ Taip, pone, jis galėjo tai padaryti, bet jis tiesiog paliko jį ramybėje. Jeigu jis būtų panorėjęs, jis būtų galėjęs suskaldyti jo susirinkimą, išsklaidyti juos ir įkurti savo organizaciją. Bet jis to nepadarė, tiesiog leido Sauliui eiti toliau. Tegu Dievas kovoja. Taip, pone.

133 Taigi, kai jis išėjo ir žygis baigėsi, ir viskas nurimo, ta piktoji dvasia taip išgalėjo, jog Saulius negalėjo gauti jokio atsakymo iš Dievo. Po kurio laiko jis . . . Viešpaties Dvasia pasitraukė nuo jo. Ir senasis Samuelis, tas, kurį jie atstūmė, tas, kuris iš tikrųjų buvo jiems Dievo Balsu, tas, kuris kalbėjo jiems dar prieš tai, kai jie norėjo elgtis kaip pasaulis . . .

134 Kodėl gi bažnyčiai norisi elgtis taip, kaip pasaulis? Kodėl sekmininkams, pakrikštytiems, patyrusiems Šventąją Dvasią metodistams ir baptistams, ir presbiterionams norisi elgtis, kaip

pasaulis? Kodėl jie tai daro? Aš nežinau. Aš—aš tiesiog negaliu to suprasti. Jūs sakote: „Na, juk taip smagu žaisti pokerį, tik truputėlį dėl pramogos, tiesiog pastatyti sumą“, - kad ir kaip jūs tai vadinate. Tai yra nuodėmė. jums nederėtų užsiimti tokiais dalykais savo namuose. „Na, juk nepakenks, kad išgersiu stiklinę alaus. Mes ką tik išgėrėme keletą. Aš ir mano žmona išgėrėme keletą po pietų“. Ir pirmas dalykas, žinote, jūsų vaikai išgers po kelis. Žinoma, kad taip.

¹³⁵ Ir jūs, moterys, hm, velnias tiesiog padarė. . . Štai ką jis padarė pradžioje, ir jis tikrai padarė taikinį iš jūsų, seserys. Jis tiesiog daro tai, kad. . . kadangi jis žino, ką jis gali padaryti. Jis gali apgauti moterį tūkstantį kartų greičiau, nei vyrą. Aš žinau, kad tai žeidžia jūsų jausmus, bet tai yra Tiesa. Būtent. Tai ką jis ir padarė Edeno sode. Jis gali padaryti. . . Taigi, ji buvo sąžininga, ji buvo nuoširdi, bet ji buvo apgauta. „Adomas nebuvo apgautas“, - pasakyta Biblijoje. Jis nebuvo apgautas, bet ji buvo apgauta. Taigi jis gali ją apgauti. Ir vis tiek pastoriai ima ir išventina moteris pamokslininkėmis, pastato jas virš susirinkimo štai taip, o ši Biblija smerkia tai nuo Pradžios iki Apreiškimo. Jūs sakote: „Na, viskas gerai. Viskas gerai. Jos turi. . . Jos lygiai taip pat gali pamokslauti“. Aš žinau, kad yra taip.

¹³⁶ Kaip kartą kažkas pradėjo kalbėti kalbomis, aš tiesiog toliau pamokslavau, ir kai aš išėjau laukan. . .

Moteris pasakė mano sūnui: „Aš turiu pranešimą, kurį išsakyčiau rytoj vakare, - pasakė, - kai tavo tėtis užlips ant pakyls“.

Paklausė: „Na, ponias, ką jūs turite omenyje?“

¹³⁷ Ir tą vakarą, kai viskas buvo paruošta, kada aš ruošiausi pakviesti prie altoriaus, ji pasitaisė savo plaukus, patempė kojines ir visa kita, pasiruošė, iššoko į salės vidurį ir pradėjo šokinėti aukštyn ir žemyn, pradėjo kalbėti kalbomis ir pranašavo. Aš tiesiog toliau pamokslavau, pakviečiau prie altoriaus. Tuo tarpu aš iš viso neįėjau jokios pagarbos, tai buvo neteisinga. Taigi tuomet, na, Biblijoje pasakyta to nedaryti, sakė: „Pranašų Dvasia pavaldi pranašui“. Dievas yra. . . Dievas kalba ant pakyls, leiskite Jam kalbėti. Paulius pasakė: „Jei vienam kas nors apreiškia, tegul jis tyli, kol neužbaigs kitas“. Teisingai.

¹³⁸ Taigi, tuomet kai aš išėjau laukan, šie žmonės, didelis būrys žmonių, pasakė: „Jūs ši vakarą nuliūdinote Šventąją Dvasią“.

Aš paklausiau: „Kas yra? Ką aš padariau?“

¹³⁹ Pasakė: „Na, kai ta sesuo skelbė pranešimą, aleliuja, - pasakė, - tuomet“.

„Na, - aš pasakiau, - aš pamokslavau. Ji pažeidė tvarką“.

¹⁴⁰ „O, - pasakė, - tai buvo nauja, tiesiai nuo Sosto. Tai buvau stipriau už tai, ką jūs pamokslavote“. Cha!

141 Taigi, tai tik parodo. . .tai taip pat parodo, ir aš sakau tai su pagarba jums, proto praradimą arba taip pat nepagarbą, arba nemokšišką mokymą, kada apie Dievą žino ne daugiau, nei triušis žino apie slides. Taigi, tai, aš nesakau tai, kaip kvailos replikos, tai ne vieta juokams. Bet tai—tai tikra tiesa. Asmuo, turėtų žinoti, kad Dievas nėra sumaišties kūrėjas. Jis yra ramybės kūrėjas. Jie nežino Biblijos. Viskas, ką jie žino, tai šokinėti aukštyn žemyn, kalbėti kalbomis, sakant: „Aš gavau Šventąją Dvasią. Aleliuja!“

142 Aš stovėjau ir mačiau, Afrikoje kaip žyniai kalbėjo ir kiti kalbėjo, jų buvo penki tūkstančiai vienu metu; šokinėjo aukštyn žemyn, jų veidai buvo kruvini, jie kalbėjo kalbomis, ir gerė kraują iš žmogaus kaukolės; šaukėsi šetono ir kalbėjo kalbomis.

143 Ir vis tik kalbėjimas kalbomis yra Dievo dovana, bet tai nėra patikimas Šventosios Dvasios įrodymas. Leiskite man dabar jums pasakyti. Aš tikiu, kad visi įkvėpti šventieji kalba kalbomis. Aš tikiu, žmogus kartais, kai jūs būnate taip Dievo įkvėptas, kol jūs kalbate kalbomis. Aš tuo tikiu. Bet aš netikiu, kad tai yra ženklas to, jog jūs gavote Šventąją Dvasią. Taip, pone. Aš tikiu, kartais jūs turite tikėjimą, kaip asmuo, išeinate ir uždedate rankas ant mažo vaiko, sergančio vėžiu, kai už tai meldėsi penkiasdešimt pamokslininkų, ir jis būna išgydytas, nes ta motina turi tikėjimą dėl šio vaiko. Dievas davė jai tai, ji Kristaus Kūno narys. Taip, pone. Aš tuo tikiu. Aš mačiau, kaip tai įvykdavo, ir žinau, kad tai tiesa. Bet reikalas tame, kad bažnyčioje reikia įvesti tvarką, sutvarkyti, kad jūs galėtumėte dirbuotis.

144 Taigi, prieš mus išeinant, užbaikime likusią šios eilutės dalį.

. . .po to, kai jūs gavote, jūs *buvote užantspauduoti pažadėtoja Šventąja Dvasia.*

145 „Užantspauduoti!“ Kas yra Antspaudas? Kas yra Antspaudas? Antspaudas, pirmiausia jis parodo, kad darbas buvo užbaigtas, užbaigtas darbas. Sekantis dalykas, jis parodo priklausomybę savininkui. Ir sekantis - jis parodo saugumą, išlaikant tai.

146 Tarkim, pavyzdžiui, aš anksčiau dirbau Pensilvanijos geležinkelio kompanijoje, aš dirbdavau su savo tėvu geležinkelyje. Mes pakraudavome vagonus. Ir mes pakraudavome čia, šioje pakavimo įmonėje, mes kraudavome skardines, ir mes dėdavome kai kurias *čia* viršuje, kai kurias *čia* žemai ir kai kurias *štai* taip. Bet prieš tai, kai tas vagonas būdavo užantspauduojamas, ten ateidavo inspektorius ir jis pastumdavo jį, pastumdavo *vieną*, papurtydavo *kitą*. „A-a! Pripažino jį netinkamu! Jos visos išsibarstys, kol pateks ten. Pripažino jį netinkamu! Išimkite jas lauk. Perkraukite jas iš naujo“. Inspektorius pripažino vagoną netinkamu.

147 Šventoji Dvasia yra Inspektorius. Ji jus papurtys šiek tiek, ir jūs barškate. – Ar jūs tikite visu Dievo Žodžiu?

- Aš netikiu ta seniena apie Jėzaus Vardą.
- Pripažino tai netinkamu. Jūs barškate.
- Aš netikiu Dievišku išgydymu ar kitais tokiais dalykais.
- Vis dar barška. Išimkite juos.
- Ar jūs tikite Jėzumi Kristumi, tuo pačiu vakar . . . ?“
- Na, tam tikra prasme.

„Jūs barškate. Išmeskite tai, suprantate, tai dar neparuošta“. Taip, pone.

148 Broli, kai jis yra pasiruošęs pasakyti: „Amen!“

- Ar jūs esate gavę Šventąją Dvasią?“
- Amen!
- Ar viskas užbaigta?“

- Amen. Tuomet ką daro Inspektorius? Viskas gerai ir tvirtai supakuota, pilna Evangelijos. O, kiekvienas Dievo Žodis yra geras. Viskas tobula. – Aš tikiu kiekvienu Žodžiu. Amen! Amen! Amen!

- Ar jūs tikite, kad Dievas vis dar gydo?“

- Amen.

- Ar jūs tikite Jėzumi, tuo pačiu vakar ir per amžius?

- Amen.

- Ar jūs tikite, kad Šventoji Dvasia yra tokia pat reali, kokia Ji buvo visada?

- Amen.

- Ar jūs tikite, kad ta pati Dvasia, kuri nužengė ant Pauliaus, nužengia ir ant mūsų?

- Amen.

- Ar tikite, kad Ji veikia taip pat ant jūsų, kaip ir veikė jiems?“

- Amen. O, o, dabar ji darosi tvirta. M-hm, jau darosi tvirta dabar, mes esame pasiruošę uždaryti duris. Gerai.

149 Tada inspektorius uždaro duris. Ką jis daro? Jis uždeda antspaudą. Paskui jis nulipa ir paima kažką panašaus į tokias mažas reples, paima už šito daikčiuko ir užantspauduoja tai. Jums jau geriau nenulaužti jo. Jeigu jie, tas vagonas, jo paskirties vieta yra Bostonas, jo negalima nulaužti. Jeigu nulaužite šį antspaudą iki atvykimo į Bostoną, toks nusikaltimas baudžiamas kalėjimu. Ir tą antspaudą gali atidaryti tik žmogus, turintis įgaliojimą, ir tik jis. Teisingai. Tai priklauso *tam tikrai* geležinkelio kompanijai. Tai jų antspaudas. Tai jų garantija, kad šis vagonas buvo pakrautas, šis vagonas paruoštas. Tai priklauso

jiems. Jie negalėjo uždėti „B ir O“ ant „Pensilvanijos“. Jūs turite būti užantspauduotas, ir kai tai užantspauduota.

¹⁵⁰ Ir kai krikščionis yra pakrautas Evangelija, pripildytas Dievo gerumu, jame gludi visi geri Dievo dalykai su atverta širdimi, pasiruošęs darbuotis, norintis būti pastatytas poziciškai, daryti viską, ką Šventoji Dvasia liepia jam daryti, perėjęs iš mirties į Gyvenimą, pašventintas nuo visų pasaulio dalykų, vaikščiojantis Šviesoje, kai Šviesa ateina pas jį, juda pirmyn, jis yra pasiruošęs. Tuomet Dievas uždaro paskui jį šio pasaulio duris ir užtrenkia jas štai taip, ir užantspaudoja jį pažadėtąja Šventąja Dvasia. Aleliuja! Kiek laiko? Iki paskirties vietos. Nereikia jo sustabdyti čia geležinkelio ruože, atidaryti jį ir vėl patikrinti, ar viskas gerai. Viskas gerai, tiesiog palikite jį ramybėje. Inspektorius jį jau patikrino. Kiek laiko jūs esate užantspauduotas? Iki jūsų išpirkimo dienos. Štai iki kiek jūs esate užantspauduotas.

¹⁵¹ „Na, kai jūs mirštate, tuomet, broli Branhamai, kaip tada kai jūs mirštate, jūs sakėte, kad jūs vis dar turite Jį?“ Jūs turite Jį amžinai. Kur prasideda Gyvenimas? Priė altoriaus. Tiesiai čia jūs matote šiek tiek šešėlio. Tai šešėlis - Šventosios Dvasios Antspaudas. Tuomet tai yra šešėlis nuo šešėlio šešėlių, kaip aš kalbėjau praeitą dieną. Bet kai jūs mirštate, jūs toliau einate per tuos šešėlius, kol jūs prieinate drėgmę, nuo drėgmės iki trykštančio šaltinėlio, nuo šaltinio iki upelio, nuo upelio iki upės, nuo upės iki vandenyno, suprantate, Dievo meilės. Jūs tiesiog esate tas pats asmuo.

¹⁵² Pažvelkite čia. Senų laikų Saulius, atkritėlis, jis negalėjo prasibrauti pas Dievą, tačiau jis nebuvo prarastas. Jis tikrai nebuvo prarastas. Jis buvo pranašas, bet jis tiesiog atsidūrė už Dievo ribų. Štai dėl ko, broliai, aš pasakiau: „Jūs nesate prarasti“. Taigi, tuomet atminkite, jis tiesiog pasitraukė nuo Dievo valios, tuomet pirmas dalykas, žinote, jis—jis nepritarė. Taigi, galbūt man nereikėjo to sakyti. Gerai, aš tiesiog toliau laikysiuosi dėl laimingo susirinkimo šį vakarą. Taigi tuomet, žinote, ir pirmas dalykas, žinote, o, tai bent, tuomet... Jis kreipėsi į Urimą ir Tumimą.

¹⁵³ Jūs žinote, kas buvo Urimas ir Tumimas, tai buvo krūtinės skydelis, efodas, kuri—kuri dėvėjo Aaronas. Ir tai buvo visada, Dievas visada buvo antgamtinis Dievas, atsakantis antgamtiniais būdais. Ir kai pranašas pranašaudavo, ir jeigu tos paslaptingos šviesos nepereidavo per Urimą ir Tumimą - jis buvo neteisis. Kai sapnuotojas papasakodavo sapną ir jis nepereidavo pro Urimą ir Tumimą, man nesvarbu, kaip gerai jis skambėjo, tai buvo netiesa. Teisingai.

¹⁵⁴ Ir man nesvarbu, kiek būtent turite daktaro laipsnių, ir kokia didelė yra jūsų organizacija, kai jūs pranašaujate ar pamokslaujate nesutinkamai su šiuo Žodžiu, jūs esate neteisis,

broli. Jūs . . . Tai yra Dievo Urimas ir Tumimas. Kai jūs sakote, kad jūs nebuvote iš anksto numatytas prieš pasaulio sukūrimą, ji nespindės, nes Biblijoje pasakyta, kad jūs buvote. Kai jūs sakote, kad jūs turi būti pakrikštytas „Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios“ vardu, ji nespindi, kadangi niekas Biblijoje niekada nebuvo pakrikštytas tokiu būdu. Vien tik Viešpaties Jėzaus Vardu. Jis nespindi, vadinasi, kažkur kažkas negerai.

¹⁵⁵ Taigi Urimas ir Tumimas neatsakė Sauliui, ir netgi sapnai jam nesisapnavo. Jis buvo taip toli nuėjęs, kad netgi sapnai jam nesisapnavo. Taigi, jūs žinote, ką jis padarė? Jis nuėjo pas kerėtoją, ir ši kerėtoja, senojo šėtono daktarė, žynė. Ir jis paklausė: „Ar tu gali išburti?“

¹⁵⁶ Ji atsakė: „Taip, bet Saulius pasakė, kad jis nužudys kiekvieną, kuris buria“.

¹⁵⁷ Jis pasakė: „Aš apsaugosiu tave“, - apsirengęs kaip prasčiokas. Jis tarė: „Išburk man ir iškviesk man iš mirusiųjų pasaulio, kuris yra perėjęs į anapus“. Dabar paklausykite tai. „Iškviesk man pranašo Samuelio dvasią“.

¹⁵⁸ Ir ji pradėjo burti. Ir, kai ji tai padarė, ji krito veidu žemyn, pasakė: „Aš matau kylančius dievus“. Suprantate, ji buvo pagonė, „dievai“, - du ar trys iš jų, kaip Tėvas, Sūnus, Šventoji Dvasia ar kažkas panašaus, žinote. Ji pasakė—ji pasakė: „Aš matau kylančius dievus“.

¹⁵⁹ Pasakė: „Apibūdink ji. Kaip jis atrodo? Koks jis?“

¹⁶⁰ Pasakė, „Jis liesas ir ant savo pečių jis turi apsiaustą“. Jis nė kiek nepasikeitė.

¹⁶¹ Jis tarė: „Tai Samuelis. Atveskite jį į šį kambarį, atveskite jį čia pas mane“.

¹⁶² Ir žiūrėkite, kai Samuelis stojo prieš Saulių, jis pasakė: „Kodėl tu iškvietei mane, matydama, kad tapai Dievo priešu?“ Ir žiūrėkite. Jis ne tik vis dar buvo Samuelis, bet jis tebeturėjo pranašystės dvasią. Pasakykite, kad tai netiesa, tegul kas nors pasako, kad tai netiesa. Tai yra Tiesa! Jis vis dar buvo pranašas. Nes jis pasakė, jis pranašavo ir pasakė: „Rytoj prieš tave bus kova, ir tu bei tavo sūnūs rytoj žūsitate mūšyje, ir rytoj vakare šiuo metu tu būsi su manimi“. Ar tai tiesa? Jis vis dar buvo pranašas!

Taigi, jūs sakote: „O, bet tai padarė kerėtoja“.

¹⁶³ Gerai, pasakysiu jums apie Vieną, kuris nebuvo kerėtojas. Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą ir Joną ir vieną kartą nuėjo į Atsimainymo kalną, ir stovėjo ant kalno viršūnės. Ir, Jėzau, Dievas ten paskyrė Savo Sūnų; kaip aš stengiuosi tai . . . aną vakarą turėjome sūnaus paskyrimą. Ir kai jie tai padarė, jie apsižvalgė aplinkui ir sužinojo, kad ten stovėjo Mozė ir Elijas. Jie kalbėjosi, bendravo. Ne mažos baltos vėliavėlės sklandė aplink, tiksliau maži balti debesėliai, sklandė aplink. Bet jie buvo žmonės, kalbėjosi. Mozė buvo palaidotas nežinomame kape

prieš aštuonis šimtus metų. Ir Elijas iškeliavo Namu vežime, prieš penkis šimtus metų. Ir štai jie buvo abu, tokie pat gyvi, kaip ir jei buvo gyvi tuomet, stovėjo ten, kalbėjosi su Juo, prieš Jam einant į Kalvariją. Aleliuja! „Užantspauduoti iki mūsų atpirkimo dienos!“

¹⁶⁴ Aš paskubėsiu ir tada mes užbaigsime, nes jau vėlu, ir mes pasimelsime už ligonius, dar kokias penkias minutes. 14-a eilutė, perskaitykite, leiskite man perskaityti 13-ą, kad turėtume pagrindą.

Jame jūs...pasitikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją:...

¹⁶⁵ Taigi, prisimenate, kokį išgelbėjimą jie turi? Tai buvo—tai buvo Efezo krikščionys. Jie, dabar pažvelkite, ar atkreipėte dėmesį į korintiečius? Jam visada reikėdavo jiems sakyti: „Kai aš ateinu pas jus, vienas turi kalbas, kitas turi kalbas, vienas turi psalmę, kitas turi pranašystę, vienas turi...“ Suprantate, jis negalėjo jų nieko mokyti, kadangi jie visada norėjo *to, ano* ar *kito*. Šie žmonės turėjo tą patį, bet pas juos buvo tvarką. Korintiečių jis niekada nieko panašaus nemokė, jis negalėjo, bažnyčioje nebuvo tvarkos, kad mokyti ją. Taigi, šiuos žmones jis galėjo mokyti tikro dalyko.

...kuriame, yra jūsų išgelbėjimas: jame jūs...jūs iškėlėte, jūs buvote užantspauduoti pažadėtą Dvasia,

Kuri yra užstatas... (O, leiskite man to nepraleisti)...yra mūsų paveldo užstatas iki... nuosavybės atpirkimo, jo šlovės gyriui.

Fju!

¹⁶⁶ Kas yra Šventoji Dvasia? Taigi, tuomet aš visa kita perskaitysiu labai greitai, jei jūs dar truputi mane pakešite. Kur mes ten skaitėme aną vakarą, broli Maikai? Kur jie visi buvo laimingi, o, visur buvo ramybė, tai buvo tobula meilė. Taigi, kiekvieną kartą, kai jūs einate *šia* kryptimi, jūs nuleidžiate šiek tiek, nuleidžiate. Kiekvieną kartą, kai jūs žengiate žingsnį, jūs prisitartinatė keliais coliais. Kai tai nusileidžia iki žemės, jūs turite šešėlį nuo šešėlių šešėlio. Taigi, štai tiek jūs turite savyje Šventosios Dvasios. Tai meilė. Bet, o, jūs trokštate kažko.

¹⁶⁷ O, argi nenorėtų pagyvenę žmonės, pagyvenę žmonės... Kaip aš norėčiau sugrįžti ir būti vėl penkiolikos, dvidešimties! O, aš atiduočiau bet ką. Kokia man iš to būtų nauda? Aš galiu būti penkiolikmečiu ir jau šiandien vakare mirti. Tai taip nepatikima. Kas, jei jums ši vakarą būtų penkiolika, iš kur jūs žinote, kad kada sugrįšite namo, mama bus gyva ar ne? Iš kur jūs žinote, kad jūs sugrįšite namo? Iš kur jūs žinote, kad rytoj būsite gyvas, jeigu jums dvylika metų, puiki sveikata? Jūs galite žūti avarijoje, kristi negyvi, su jumis gali įvykti bet kas. Nepatikima, suprantate. Čia nėra nieko patikimo. Bet jūs trokštate to. Kas tai yra? Tai Tas ten viršuje, skatina jus trokšti šito.

168 Taigi, jūs įeinate į Tai, tuomet jūs turite Amžiną Gyvenimą. Taigi, kas vyksta? Tai yra „užstatas“.

169 Kas yra piniginis užstatas už kažką? Jeigu aš ateinu pas jus pirkti automobilio, aš paklausiu: „Kiek kainuoja šis automobilis?“

170 Jūs sakote: „Šis automobilis, broli Branhamai, kainuoja tris tūkstančius dolerių“.

- Koks yra pradinis įnašas?

- Na, iš jūsų aš paimsiu penkis šimtus dolerių.

171 - Gerai, štai penki šimtai dolerių. Likusią dalį aš—aš atvešiu jums kitą kartą, kai tik aš galėsiu. Jūs palaikykite automobilį. Aš duodu jums penkis šimtus dolerių, tai yra užstatas. Ar ne taip?

172 Taigi, pasilaikykite tai, tai yra „užstatas“, tai yra „pradinis įnašas“.

. . . po to, kai jūs *buvote užantspauduoti . . . pažadėtaja Dvasia . . . pažadėtaja Dvasia, . . .* po to, kai jūs *buvote užantspauduoti . . .*

Kuri yra . . .

Kas? Kas yra pažado Antspaudas, Šventosios Dvasios pažadas?

Kuris yra mūsų paveldėjimo užstatas iki . . . nuosavybės išpirkimo, . . .

173 Kas tai yra? Tai pradinis įnašas. Ir, broli, o, o, o, o, o, pamokslininkai! Jeigu tai yra pradinis įnašas, kas gi bus, kai mes visi ten pateksime! Kas gi bus? Jei tai yra . . . Jei tai, kuo mes džiaugiamės dabar, ir tampame tokie laimingi, kol . . . Aš mačiau devyniasdešimtmečius vyrus, kurie tiesiog atėjo . . .

174 Aš mačiau pagyvenusį pamokslininką, kuris atsistojo vieną vakarą. Jis išėjo, pasakė . . . Štai *taip*, išėjo ant pakylos. Ir aš paklausiau: „Šis senukas ruošiasi pamokslauti?“

175 Jis atsakė: „Na, palaimink Viešpatie“. Pagyvenęs tamsiaodis vyrukas, didingu, ilgu, senu pamokslininko paltu.

176 Aš paklausiau: „Kodėl jie neduoda pamokslauti kokiam nors jaunam pamokslininkui? Šis senukas, kaip jis iš viso gali pamokslauti?“

177 Jis tarė: „Na, - jis pasakė, - broliai, - tarė, - šiandien aš visą dieną girdėjau, kaip broliai pamokslavo, - jis pasakė, - apie tai, ką Jėzus padarė žemėje. Aš ruošiuosi pasakyti, ką Jis padarė Danguje“. Jis pasakė: „Aš šį vakarą paimsiu tekstą iš Jobo 7:27, - tarė, - kai buvo dar ten, prieš pasaulio sukūrimą, - pasakė, - kai Jis sakė, kad ryto žvaigždės dainavo kartu, ir Dievo sūnūs šūkavo iš džiaugsmo“. Pradėjo panašiai taip. Pasakė: „Jūs žinote tai, kažkas ten tuomet įvyko“. Jis pasakė: „Jūs žinote . . .“ Ir Jis pradėjo dėstyti, kas vyko Danguje. Jis nuleido tai horizontaliai kaip vaivorykštę iki Antro Atėjimo. Maždaug tuo metu Šventoji

Dvasia palietė jį. Taigi, jie turėjo užvesti senuką, jam buvo apie devyniasdešimt penkis metus. Jis tiesiog buvo štai *taip*, sulinkęs, ir tik mažas kuokštelis plaukų, žinote, štai *taip*. Išėjo ten ir pradėjo pamokslauti, pasakė: „Vuup! Aleliuja! Šlovė!“ Ėmė štai taip šokinėti aukštyn ir žemyn. Pasakė: „O, man pas jus čia neužtenka vietos, kad galėčiau pamokslauti“. Ir nušoko žemyn ant grindų, taip stipriai, kaip tik galėjo. Ir tai tik užstatas. O!

178 Ką daro Šventoji Dvasia? O, štai gera vieta, leiskite man perskaityti 1-ą sekančio skyriaus eilutę. Ar galiu? Jūs ne prieš? Pasakykite: „Amen“. [Susirinkimas sako: „Amen!“—Red.] Gerai, 2-o skyriaus 1-a eilutė, greitai. Paklauskite. „Jūs, kurie buvote . . . jūs . . .“

Ir jis atgaivino jus, kurie kartą buvote mirę . . . buvote mirę nusižengimuose ir nuodėmėse:

179 „Jūs Jis atgaivino“. Ką reiškia *atgaivinti*? „Padaryti gyvais“. Jau beveik dingote, bet Jis atgaivino jus, tiesiog per piniginių užstatą. Kas būtų, kai jūs—kai jūs iš tikrųjų gausite, kai bus išmokėta visa suma? O! Nenuostabu, kad Paulius, pagautas į trečiąjį dangų, pasakė: „Akis nematė; ausis negirdėjo; ir net neatėjo, neatėjo į žmogaus širdį, ką Dievas (paruošė) tiems, kurie myli Jį“. Kas tai bus! Jūs kalbate apie neapsakomą džiaugsmą, pilną šlovės! Fju! M-hm! Jus, kurie kartą buvote mirę nuodėmėse ir nusižengimuose, Jis atgaivino kartu šešėliu nuo šešėlio šešėlių. Kas bus, kada jūs po šešėlio šešėlių pereisite į šešėlį, po šešėlio į upelį, po upelio į upę, po upės į vandenyną?

180 Ir kas tai yra, kai jūs būsite ten, išpirkime, su visiškai nauju kūnu, vėl tapęs visiškai jaunu vyru ar jauna moterimi, jūs daugiau niekada nemirsite? Ir jūs pažvelgsite žemyn į žemę, ir pagalvosite: „Aš galėčiau pasimėgauti vynuogėmis ir puikiu šaltu vandeniu, bet, žinote, čia man to nereikia. Bet vieną dieną ateis Jėzus, ir šis angeliškas kūnas, ši teofanija, kurioje aš gyvenau . . .“ Nebeateis per moters iščias, jis daugiau nebeateis per lytinį potraukį; bet kadangi Jis gimė be lytinio potraukio, aš būsiu prikeltas be jo, vieną dieną Jis prabils ir mirusieji Kristuje prisikels, ir tas kūnas, kuriame aš kadaise gyvenau, prisikels pašlovintame kūne, ir aš vaikščiosiu, ir aš kalbėsiu, ir aš gyvensiu, ir aš džiaugsiuosiu (aleliuja), aš gyvensiu per visus būsimus Amžinus amžius, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Fju! Štai taip, broli, tai yra Evangelija!

181 „Todėl ir aš“, - Paulius dabar tiesiog kalba apie tai, kas jis yra. Aš perskaitysiu likusią dalį ir paskui mes melsimės už ligonius. „Iki paveldo, tai yra užstatas iki paveldo, Jo šlovės gyriui“.

Todėl ir aš, po to kai išgirdau apie jūsų tikėjimą (aš girdėjau, kad jūs tikite tai dalykais, aš girdėjau, kad jūs tikrai tikite išankstiniu numatymu, Amžinuoju

Gyvenimu, išgelbėjimu ir taip toliau) *Viešpačiu Jėzumi ir meilę visiems. . . šventiesiems,*

Nesiliauju dėkojęs už jus, prisimindamas jus savo maldose;

Kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, šlovės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiškimo dvasią. . . jo pažinimui: Jis vis ir toliau apreiškia Save jums, visą laiką, augant iš malonės į malonę, iš jėgos į jėgą, iš šlovės į šlovę. Neatsitraukia; ir, bet iš šlovės į šlovę juda tolyn. Aš toliau melsiuosi už jus.

Jūsų akims—jūsų akims pažinimo. . .

¹⁸² M-hm! Žinote, Biblijoje sakoma, kad jūs buvote akli ir nežinojote to. Bet čia Paulius pasakė: „Aš melsiuosi, jūsų akims pažinimo. . .“ Jūs suprastumėte savo širdimi. Štai apie ką jis kalba. Jūs žiūrite akimis, bet matote širdimi. Jūs žinote tai. Gerai. „Kad Šlovės Dievas. . .“ Pažiūrėkime, 18-a eilutė.

Apšvietus jūsų supratimo akis; kad jūs pažintumėte, kokia yra Jo pašaukimo viltis ir kokie yra jo paveldo. . . šlovės turtais, šventuosiuose,

Ir kokia herbė jo jėgos didybė mums. . . (fju! Jie sako, kad jėgos nebėra? Jėga netgi dar neatėjo). . . kurie tikime, pagal veikimą jo galingos jėgos, (Jūs, kurie patikėjote Jo galingos jėgos veikimu, aš tiesiog meldžiu, kad Dievas tiesiog išlietų ant jūsų Savo jėgą. Suprantate?)

Kurią jis veikė Kristuje, kai jis prikėlė jį iš—jį iš mirusiųjų ir pasodino savo dešinėje. . . dangaus aukštybėse,

Daug aukščiau už. . . kunigaikštystes, . . . jėgas, . . . galybes. . . viešpatavimą ir už kiekvieną vardą, tariamą, . . .

¹⁸³ O, o, o! Nes. . . Ne, aš geriau nepradėsiu. Ties šituo tikrai mes galėtume praleisti visą vakarą.

. . . kiekvieną vardą, tariamą ne tik šiame pasaulyje, bet ir ateinančiame:

¹⁸⁴ Kas yra kiekvienas—kas yra kiekvienas vardas? Kiekvieno žmogaus vardas turės kieno Vardą? [Susirinkimas sako: „Jėzaus“—Red.] Visas Dangus pavadintas Jėzumi. Visa Bažnyčia yra pavadinta Jėzumi. Viskas yra pavadinta Jėzumi, nes Tai vienintelis Vardas, kurį Dievas kada nors turėjo. Jis vadinamas Jehova: Jehova-ire, Viešpaties numatyta Auka; Jehova-rafa, Viešpats, kuris gydo tave; Jehova, Viešpaties vėliava, Manasija; ir Jehova, įvairūs Jehovos vardai. Jis vadinamas Ryto Žvaigžde. Jis vadinamas Tėvu, Jis vadinamas Sūnumi, Jis vadinamas Šventąja Dvasia. Jis vadinamas Alfa, Jis vadinamas Omega. Jis vadinamas Pradžia, Jis vadinamas Pabaiga. Jis vadinamas

Atžala. O, Jis vadinamas. . . Jis tiesiog vadinamas įvairiausiai titulais, bet Jis turėjo vieną Vardą.

185 Štai apie ką kalbėjo Matas, kai Jis pasakė: „Tad eikite ir mokykite visas tautas, krikštydami juos Vardu“, ne vardais „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios Vardu“. Tėvas nėra vardas, Sūnus nėra vardas, Šventoji Dvasia nėra vardas. Tai Vardo titulai. Tai trijų atributų Vardas, priklausantis vienam Dievui. Koks buvo Jo Vardas? Angelas pasakė: „Tu pavadinsi Jį Vardu. . .“ [Susirinkimas sako: „Jėzus“—Red.] „nes Jis išgelbės Savo tautą iš jų nuodėmės“. Štai kodėl Biblijoje visi buvo taip krikštijami. Tai, kaip šventas Augustinas pakrikštijo Anglijos karalių, maždaug—maždaug šimtą penkiasdešimt, du šimtus metų po Kristaus mirties - Jėzaus Kristaus Vardu. Gerai.

Aukščiaua už. . . kunigaikštystes, . . . jėgas, . . . galybes, . . . viešpatavimą, kad—kad kiekvieną vardą, tariamą ne tik šiame pasaulyje, bet ir ateinančiame:

Ir visa paklojo po Jo kojomis, ir Jį patį pastatė viršum visko, kad būtų galva bažnyčios,

Kuri yra jo kūnas, . . .

186 Taigi, jei mano kūnas turi valdžią viskam, tuomet, aš esu tu, kuo yra mano kūnas. Ar taip? Tai, kas aš esu, tai kaip jūs mane pažįstate. Ar taip? Na, tuomet visa, kas buvo Dievas, Jis išliejo į Jėzų, nes Jis buvo Dievo pilnatvė kūne. Teisingai? Ir visa, kas buvo Jėzus, Jis išliejo į Bažnyčią: „Visa tai, ką Aš darau, jūs taip pat darysite. Netgi didesnius už šiuos jūs darysite, nes aš einu pas Tėvą“.

Kuri yra jo kūnas, pilnatvė to, kuris visa visame pripildo.

187 O, kaip man tai patinka! Kaip man tai patinka! Anądien aš skaičiau knygą, kuri buvo parašyta apie tai, kaip aš vykau tarnauti—tarnauti į Afriką. Niekada anksčiau jos neskaiciau. Kiek iš jūsų skaitėte knygą „Pranašas lankosi Afrikoje“? Aš ten žiūrėjau į mažą indėnų berniuką. Kiek iš jūsų matė tą nuotrauką?

188 Aš girdėjau, kaip vienas evangelistas, meldėsi už ligonius maždaug penkiolika metų ar daugiau, jis pasakė: „Aš niekada gyvenime nemačiau stebuklo“. Jis pasakė: „Aš mačiau žmones, kurie sakė, jog turėjo galvos skausmą, pasveiko. Aš mačiau, kaip žmonės, sakantys, kad jie turėjo skausmus pilve, pasveikdavo ir taip toliau. Bet stebuklo, kad kas nors būtų sutverta ar kažkas padaryta. . .“

189 Aš pagalvojau, kad šiam vaikinui reikėtų pastovėti ten ir pamatyti tai. To indėnų berniuko koja apimtimi buvo maždaug štai tokia, viena iš jų. Kita koja buvo normali, kaip paprasto žmogaus koja. Ir, jeigu jūs pastebėsite, jo įtvaras, jo batas buvo maždaug keturiolikos ar penkiolikos colių aukščio, štai toks.

Apačioje jis turėjo geležinę plokštę. Jo batas stovėjo ant dviejų ilgų vertikalių atramų. Jis priėjo prie tos vietos, kur aš stovėjau, jį ten atvedė. Jis turėjo du ramentus. Jis paėmė šitą didelį geležinį batą ir numetė štai taip. Aš pažvelgiau į jo koją, ji buvo maždaug štai *tokio* storio.

¹⁹⁰ Taigi, tie žmonės yra musulmonai, musulmonai. Ar pamenate, kai praėjusį sekmadienį aš skaičiau jums, ką rašė laikraščiai? Aš pats turiu tai čia, iš Afrikos, man atsiuntė mūsų sugrįžęs misionierius, brolis Strikeris. Ten yra straipsnis, kaip Bili Graham ėmė trauktis. Būtent. Jie leido, kad musulmonas išpraustų jį į kampa. Kas nutiko? Misionieriai pasitraukia iš veiklos. Kokia prasmė pasilikti ilgiau? Jie tiesiog pasitraukia.

¹⁹¹ Aš myliu Bilį Graham ir manau, kad jis yra nuostabus Dievo žmogus. Bet tai, kuo Bili Graham turėjo paspausti jį, sakydamas: „Palaukite minutėlę...“ jeigu kai kurie iš tų ceremonialių baptistų būtų leidę jam tai padaryti, aš tikiu, kad jis būtų tai padaręs. Aš tikiu, kad Bili Graham yra Dievo vyras. Bet jeigu jis būtų pasakęs: „Palaukite minutėlę! Aš esu Evangelijos tarnautojas. Jūs tikite Senuoju Testamentu ir sakote, kad Jėzus buvo ne kas kita, kaip žmogus. Aš kviečiu jus į diskusiją“. Aš netikiu tuo, kad reikia priimti šėtono iššūkius, ne, pone, bet aš būčiau metęs jam atsakomąjį iššūkį, ir pasakęs: „Susitikime kartu. Aš esu Teologijos daktaras, - Bilis Graham yra Teologijos daktaras, - leiskite man mesti jums iššūkį ir įrodyti jums, kad Jėzus buvo Kristus. Taigi, kas liečia Dieviškąjį išgydymą, aš neturiu šios dovanos, bet mes turime brolių, kurie turi tai. Taigi, jeigu jūs norite atsivesti tuos žmones, tai leiskite man pakviesti vieną iš jų, Oral Robertsą ar kitą, kurį nors, kas turi didį tarnavimą, kas iš tikrųjų galėtų padėti“. Nueitų ten ir tuomet pamatytų kas įvyksta, pasakytų: „Krikščionybė - nėra tai, kaip jūs galvojate“.

¹⁹² Dabar visi jaučiasi nuvilti, nes jis tiesiog išėjo ir paliko jį. Žinoma, aš ne už tai, kad šėtonas mestų jums iššūkį. Aš irgi spjaučiau jam į veidą štai taip, ir nueičiau nuo jo. Tai tiesa. Bet kai prieinama, kur... Bilis galėjo—galėjo padaryti, kad musulmonas pasijaustų kaip mažytė piktžolė, štai *taip*. Jis galėjo paimti Bibliją ir paimti Izaijo 9:6, pasakyti: „Apie ką jis kalbėjo: ‚Kūdikis mums gimė, Sūnus mums duotas‘? Kas buvo šis Žmogus? Kas gi buvo Tas, apie kurį jis kalbėjo? Kas buvo šis Pranašas? Kas buvo tas Mesijas, kuris turėjo ateiti? Parodykite man, kur Jis pristatė Save Mahomete. ‚Jis buvo sužeistas už mūsų nusikaltimus, sumuštas už mūsų nuodėmes, baismė dėl mūsų ramybės krito ant Jo, Jo režiais mes buvome išgydyti‘. Parodykite man tai Mahomete. Kaip Jis sušuko: ‚Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl Tu Mane palikai? Jie perdūrė Mano rankas ir kojas‘ ir taip toliau? Parodykite man savo paties žodžiais, savo paties liudijimu“. Na, jis būtų sumušęs tą musulmoną, kol šis nežinotų, kur jis buvo. Teisingai.

193 Bet kai laikraštis apuko tai, štai kas buvo skaudu, nuo ko pašoko mano širdis. Kai ten buvo parašyta: „Netgi jei Biliui ir tektų atsitraukti ir pasišalinti, kaip musulmonai gali sakyti, kad tai ne tiesa, - pasakė, - kai Gerb. Viljamas Branhamas Durbane, Pietų Afrikoje, darė nenuginčijamą stebuklą po stebuklo, Dieviška jėga, kai dešimt tūkstančių musulmonų vienu metu krito ant veido ir atidavė savo gyvenimą Jėzui Kristui“. Be abejo. Jie žinojo apie tai. Tie fundamentalistai žinojo apie tai. Nereikia man sakyti.

194 Kartą prie Jėzaus priėjo vienas ir pasakė: „Rabi!“ Žinote, jis buvo fariziejus. Pasakė: „Mes žinome, kad Tu esi Mokytojas, atėjęs nuo Dievo. Mes tai žinome. Mes tai žinome, kadangi niekas negalėtų daryti to, ką Tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo. Mes suprantame. Mes žinome tai. Bet mes tiesiog negalime šito išpažinti, suprant, nes jeigu mes išpažinsime, mus išmes iš bažnyčios. Suprant, mes prarasime savo prestižą“. Taigi Jėzus pasakė, pradėdamas jam sakyti, kad jis turi gimti iš naujo.

195 Tam musulmonų berniukui, kaj jis ten stovėjo, štai jo nuotrauka. Fotoaparatas nemeluoja. Štai jis stovi ten, viena koja štai tiek trumpesnė (apie keturiolika colių) už kitą, stovi su tuo geležiniu batu. Paklausiau jo: „Tu kalbi angliškai?“

196 - Ne, pone. Nekalbėjo angliškai. Vertėjas pasakė: „Jis nekalba angliškai“.

- Kaip ilgai tu tokioje būsenoje? Vertėjas paklausė jo.

- Nuo pat gimimo.

- Ar tu iš viso gali pajudinti koją?

- Ne, pone.

- Ar tu tiki į Jėzų Kristų?

Atsakė: „Aš esu musulmonas“.

Aš paklausiau: „Ar tu priimsi Jėzų Kristų, jeigu Jis išgydys tave?“

197 - Priimsiu Jėzų Kristų kaip savo Gelbėtoją, jeigu Jis išgydys mane.

198 - Jei Jis ją išgydys, ir ši koja taps, kaip kita, tu priimsi Jį?

- Priimsiu.

199 - Na, Dieve, ką Tu padarysi?“ Tai jau sekantis dalykas; visi klausimai buvo atsakyti. Broli Maikai, štai šis jausmas. Aš palaukiau minutėlę, kad sužinoti, ką Jis pasakys. Aš pažiūrėjau ten ir pamačiau, kaip berniukas eina, tarsi žingsniuoja šalia sienos štai taip. Aš pasakiau: „Kas iš jūsų, musulmonų, priimsite tai? Štai čia musulmonų berniukas, pažvelkite į jį, stovintį čia“. Aš tariau: „Jūs, gydytojai, norite į jį pažiūrėti? Štai jis stovi“. O, jūs tuomet turėtumėte žinoti, kur stovite. Suprantate, žinoti kur jūs stovite. Niekas. . . Štai jis stovėjo.

200 Aš pasakiau: „Pereik į šią pusę, sūnau“. Ir jie privedė jį, štai jis ateina. („Ta-lamp, ta-lamp“.) Aš tariau: „Atrodo, maždaug dvylika, keturiolika colių trumpesnė. Maždaug štai *tiek*“.

- Taip.

201 Aš pasakiau: „Bet Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, gali jį išgydyti. Ar jūs, musulmonai, patikėsite tuo ir priimsite Jį kaip asmeninį Gelbėtoją?“

202 Tūkstančiai juodų rankų pakilo štai taip. „Na, Viešpatie, dabar atėjo laikas“. Aš tariau: „Dangiškasis Tėve, jei Tu kada nors atsakei, atsakyk man dabar, tai Tavo Šlovei, tai dėl Tavęs. Aš meldžiu, kad Tu išgydytum šį berniuką“. Aš tiesiog pasimeldžiau už jį štai taip.

203 Aš pasakiau: „Nusiauk savo batą“. Vertėjas, taip keistai pažiūrėjo į mane. Aš pasakiau: „Nusiauk savo batą“. Jis atsegė jį. Kadangi aš pamačiau tą regėjimą, kas turėjo įvykti. Jis nusiavė tą daikčiuką. Kai jis nusiavė jį ten, ir priėjo prie manęs abi kojos buvo visiškai normalios, jos abi žingsniavo kaip naujos. Aš pasakiau: „Ar tu nori pavaikščioti pirmyn ir atgal?“

204 Jis pradėjo verkti, štai taip, eidamas pirmyn ir atgal, jis nežinojo ką daryti. Vaikščiojo štai taip, jis tarė: „O Alah, Alah!“

Aš pasakiau: „Jėzau! Jėzau!“

O, o, o! „O Jesu! Jesu“, - tada. „Jesu! Jesu“, - štai taip.

Aš paklausiau: „Ar turite kokių klausimų, kokių nors klausimų?“

205 Julijus Stedsklev, kas iš jūsų žino jį? Broliis Stedsklev, lankydavosi šioje bažnyčioje; neseniai—neseniai išvyko į Vokietiją. Pasakė: „Minutėlę, broli Branhamai, tik minutėlę“. Kad greitai galėtų atvesti fotografą. „Ar aš galiu jį nufotografuoti?“

Aš atsakiau: „Prašom“.

206 „Ateik *čia*, pastatyk savo batą štai *čia*“. Jis atsistojo štai taip, nufotografavo berniuką, abi kojos visiškai normalios ir tiesios, kaip tik galėjo būti. Ten stovėjo jo senas batas ir tie tvarsčiai, štai *taip*, štai *taip*.

207 Aš paklausiau: „Kiek iš jūsų, musulmonų, dabar atmesite Mahometą kaip pranašą, ir patikės, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, ir priims Jį kaip savo asmeninį Gelbėtoją?“ Pakilo dešimt tūkstančių rankų. Aleliuja! Jie nenori. . .

208 Jie bando tai sulaukyti, nes mes esame „šventieji velenėliai“, jie mus vadina, suprantate. Tiesiog taip pat, Dievas juda. Jis paskiria Savo Bažnyčią. Jis daro tai be galo gausiai, pranokstant viską, ką mes galėtume padaryti ar pagalvoti. Jis yra toks pat Dievas šį vakarą, koku Jis buvo visada.

209 Taigi, mažieji draugai, leiskite man dabar jums kai ką pasakyti. Mano mieli, brangūs žmonės, jūs čia, šioje šalyje

ir kiti, kurie klausotės garsajuosčių kitose šalyse, ir kur jūs bebūtumėte, nebijokite. Viskas gerai. Tėvas Dievas dar prieš pasaulio sukūrimą žinojo viską, kas nutiks. Viskas vyksta kaip reikia. Ar jūs mylite Jį? Išlaikykite savo širdį teisinga.

²¹⁰ Ir, atmintkite, kada šio gyvenimo kvėpavimas nutrūks, jums pagyvenusiems žmonėms ar jauniems žmonėms ir jums, motinos, kai jūs matote savo mažus kūdikius, ką tik gimusią mergaitę bemiršančią, kai jai net nebuvo aštuonių dienų ar penkių dienų, ji bus graži jauna moteris, kai jūs pamatysite ją. Tas pagyvenęs senukas, kuris buvo toks sulinkęs, vos galėjo matyti kur jis eina; kai jūs, močiute, pamatysite jį, jis bus puikus gražus jaunas vyras, tiesiog jaunas, maždaug dvidešimties metų, tiesiog pačiame jaunystės žydėjime. Ir jis bus toks amžinai. Jūs galėsite paliesti jo ranką, jūs galėsi paspausti jam ranką. Jūs apkabinsite jį, bet jis nebus jūsų „vyras“, jis bus jūsų „brolis“. O, tai bent! Jis bus daug didingesnis nei jūsų „vyras“. Jūs galvojate, kad jūs mylėjote jį? Žinoma, kad mylėjote. Bet tai buvo *fileo*; palaukite, kol jūs turėsite *agape*. Palaukite, kol apims ta tikra Dieviška meilė, ir tuomet pamatysite, kas tai yra. Čia tai tik kaip senas, smilkstantis sąvartynas, nieko gero, nieko jame nėra. Vienintelis dalykas, kurį patariu jums dabar padaryti, tai, mano—mano—mano draugai . . .

²¹¹ Šiek tiek vėliau aš. . . Ar norėtumėte, kad aš kada nors vėl paimčiau šiuos du skyrius? Viešpats. . . Man—man reikia šiek tiek pailsėti prieš Četakva. Taigi, aš negaliu pamokslauti šių dalykų tuose susirinkimuose. Ten yra daug ne. . . per daug skirtingų tikėjimų. Suprantate? Tai tik bažnyčiai. Suprantate? Aš negaliu. . . Aš turiu teisę pamokslauti čia, ką tik noriu. Tai yra mano bažnyčia, suprantate, ir aš kalbu jums. Taigi, aš tikiu, kad tie žmonės yra išgelbėti. Taip, pone, aš tikrai tuo tikiu. Bet, o, kaip daug geriau yra vesti juos ten, žinote, kur jūs einate. Ant kiek daugiau, žinote, tiesiog žinoti, ką jūs darote, suprantate, užuot svirduliuojant, klumpant. Tiesiog stovėkime Šviesoje ir vaikščiojime Šviesoje, žinodami kuria linkme mes einame. Tai tiesa. Viešpats tebūna su jumis.

²¹² Ir jeigu kiekvienas iš jūsų, čia dabar, nebuvote poziciškai paskirtas! Jūs galbūt būsite ne kas kitas, o tik namų šeimininkė. Na, jūs sakote: „Broli Branhamai, aš gyvenime nieko tokio nepadariau. Aš nesu pamokslininkas“. Na, galbūt Dievas jus atvedė čia, kad užaugintumėte vaikų šeimyną, iš tos vaikų šeimynos galbūt gims kita vaikų šeimyna, kurioje bus pamokslininkas, kuris pasiųs milijoną sielų pas Kristų. Jūs turėjote būti čia. Jūs čia su tam tikru tikslu. Jūs žinote apie tai?

²¹³ Na, jūs sakote: „Viskas, ką aš kada nors dariau, tai ariau šią kietą žemę. Ir iškeliaudavau anksti vakare, nežinodamas, kaip išmaitinti vaikus. Aš žiūrėdavau į vargšus mažylius be batų. Aš sėdėjau ir verkiau. Aš įsigijau seną vežimą, ir aš su Mava važiuodavome į bažnyčią“. Nesijaudink, broli. jūs tiesiog

toliau mylėkite Jį, Jis turi jums tikslą. Jūs tik pasilikite ten, kur jūs esate, tiesiog tęskite toliau. Suprantate? Jūs galbūt niekada nepasakysite nė vieno pamokslo, bet jūs galite būti proseneliu to, kuris pamokslaus.

²¹⁴ Ar jūs žinote, kad Dievas užskaitė (Pažiūrėkime dabar, koks buvo jo vardas?) Leviui dešimtinę, kada jis buvo Abrahamo strėnose, kada jį sutiko Melchizedekas? Kiek iš jūsų tai žino? Ir pažiūrėkime. Abrahamas pagimdė Izaoką, Izaokas pagimdė Jokūbą, Jokūbas pagimdė Levi; kuris buvo tėvas, senelis, prosenelis; kai jis buvo savo senelio strėnose, savo prosenelio sėkloje, Biblija užskaitė jam dešimtinę kurią sumokėjo Melchizedekui. Tai bent, tai bent, tai bent, tai bent! Broli! O! Aš esu . . .

²¹⁵ Ten, vieną vakarą įtikėjo vienas anglas, Anglijoje, jis pasakė: „Aš esu toks laimingas! Aš toks laimingas!“

²¹⁶ Taip, toks laimingas žinodamas, kad tai tiesa! Ir vieną gražią dieną, aš nežinau, kada ateis ta diena, bet jeigu tai buvo regėjimas, aš nesakau, kad aš buvau čia. Atminkite, visada turėkite tai omenyje, tegul tą patį daro ir tie, kurie turės garsajuostes. Ar aš buvau regėjime, ar buvau nuneštas Dvasios, aš nežinau. Bet tai buvo taip realu, kaip aš liečiu savo brolių Nevilą štai *taip*, tiesiog taip tikra. Ir aš galėjau žiūrėti ir kalbėtis su tais žmonėmis. Ir ten stovėjo mano pirmoji žmona, ji nešaukė: „mano vyras, - ji pasakė, - mano brangus broli!“

Ten stovėjo mergaitė, su kuria aš draugavau prieš daug metų.

²¹⁷ Galbūt kai kurie iš jos artimųjų sėdi čia, Alisa Liuis iš Jutikos, labai puiki, ištikima krikščionė. Kiek vėliau gyvenime ji ištekėjo, pagimdė pirmą vaikutį ir mirė gimdydama. Alisa Liuis, aš buvau nuėjęs į laidojimo namus, kad pamatyti ją. Aš buvau ką tik sugrižęs namo ir išgirdau, kad ji mirė. Aš nuėjau ten, kambaryje nieko nebuvo, aš paklausiau: „Ar čia yra moteris, poniam . . .“ Jos vardas Imerke. Ir ji buvo ištekėjusi už puikaus krikščionio, ir ji buvo puiki krikščionė. Aš buvau su šia mergina visur, įvairiose vietose ir visa kita. Ir tiesiog vaikais, aštuoniolikos, devyniolikos metų, visur, puiki krikščionė, niekada nieko kito apie ją nežinojau, išskyrus kaip tikrą krikščionę. O aš buvau nusidėjėlis. Bet aš draugavau su ja. Aš įėjau į . . . Ir jos vyras buvo iš naujo gimęs krikščionis, tikras vyras. Ir aš nežinojau; žinojau, kad ji mirė, aš pamačiau laikraštyje. Ir aš nuvykau, ir jie man pasakė. Aš nuvykau ten pas Kuts, ir aš paklausiau: „Ar pas jus yra poniam Imerke?“

Jis atsakė: „Bili, ji tiesiai ten, kambaryje“.

²¹⁸ Aš įėjau ten ir atsistojau prie karsto. Aš pagalvojau: „Alisa, aš buvau tamsiausiuose požemiuose, aš perėjau tamsius kelius. Tu ir aš vaikščiodavome kartu keliais ir keliaudavome upėmis, kada dar buvo seni plaukiojantys teatrai, mes sėdėdavome ten ir klausėmės, kai vaidindavo Kaliopę. Pirmyn ir atgal gatvėmis,

kokia tu buvai dama! Kaip aš dėkoju Dievui už tavo gyvenimą. Išsėkis, mano brangi sese, išsėkis Dievo ramybėje“.

219 Ir aną naktį regėjime, ji pribėgo prie manęs. Ji pasakė: „Mano palaimintas broli“, - ir apkabino mane. O, o, broli ir sese, tai pakeitė mane. Aš jau niekada nebegalėsiu būti toks pat. Tai taip tikra! Tai tiesiog—tai tiesiog taip tikra, kaip aš žiūriu į jus, tiesiog taip tikra. Taigi, nėra jokios baimės. Aš galiu mirti dar iki šio vakaro pabaigos.

220 Aš noriu užauginti savo berniuką, kuris štai ten, Juozapas. Aš noriu pamatyti jį už sakyklos, kai aš galėsiu paimti šią Bibliją. . . kai aš galėsiu pamatyti Juozapą už sakyklos, pamokslaujantį kaip—kaip jauną vyrą, pripildytą Šventosios Dvasios, su Dievo patepimu ant jo. Ir aš tikiu, kad jis bus pranašu. Tą dieną, kai aš—kai aš—kai aš pamačiau jį prieš šešis metus iki jo gimimo, jūs pamenate, kaip aš pasakojau jums, kad jis gims. Prisimenate, kaip aš jį pavadinau, ten, prie altoriaus, nežinodamas, ką aš sakau, pašvėsdamas kūdikius, aš pasakiau: „Juozapai, tu esi pranašas“.

221 Ir kitą dieną, stovėdamas kieme, jis priėjo prie manęs ir paklausė: „Tėti, ar Jėzus turi tokią ranką kaip tavo?“

Ir aš tariau: „Na, taip, sūnau. Kodėl?“

222 Jis atsakė: „Aš sėdėjau ant savo dviračio ir laukiau Saros, - tai jo sesutė, - grįžtančios iš mokyklos“. Sėdėjo ten. Aš neleidžiu jam išvažiuoti ant kelio, jis sėdėjo ten štai *taip*. Ir pasakė: „Aš pažvelgiau į viršų, ir, - tarė, - kai aš pažvelgiau, ten, virš manęs, buvo ranka, panaši į tavo, su balta rankove“. Ir pasakė: „Ji pakilo“. Paklausė: „Ar tai Jėzaus ranka pakilo?“ Aš pažvelgiau į motiną, motina pažvelgė į mane. Mes nuėjome pas poniją Vuds. Ji kažkur čia sėdi. Mes uždavinėjome jam kryžminius klausimus, klausinėjome jo iš visų pusių, kaip galėjome. Tai buvo regėjimas. Jis matė tai. Kai aš galėsiu pamatyti mažąjį Juozapą, stovintį. . . Aš tikiuosi, kad nugyvensiu iki jo vestuvių, jei Jėzus uždels.

223 Ir aš esu pagyvenęs žmogus, žilos žandenos ir aplink kaklą čia. Aš atvedžiau. . . Aš noriu atvesti pas Kristų dar du ar tris milijonus sielų, jei tik aš galėsiu. Aš esu pasiryžęs pamokslauti Evangeliją visuose žemės kampeliuose. Taip, pone. Taigi, padėk man, Dieve, aš tai padarysiu. Taigi, kai aš matau, kaip artinasi tas laikas, broli Maikai.

224 Aš galiu pažvelgti į tą laiką, Mama, Meda, aš ją vadinu, mano brangioji, suprantate, ji. . . mes senstame, matau kaip jos plaukai žilsta, ir matau, kaip mes silpstame, gęstame.

225 Rebeka, aš esu toks dėkingas už Rebeką. Jos muzikos mokytoja praeitą vakarą pasakė man, pasakė: „Tai bent, jei ji ir toliau taip tęs, broli Branhamai, - tarė, - man net sunku pasakyti, ką ji gali pasiekti“. Suprantate, muzikos srityje. Aš noriu, kad ji, ir aš noriu. . . aš noriu, kad Sara būtų prie vargonų, Beki - prie pianino, aš noriu, kad Juozapas būtų už sakyklos.

226 Aš galiu matyti kaip tai įvyksta, ir vieną vakarą, aš su mama atšlubuojame, aš su savo sena lazda, ateiname keliu, ir aš galiu pažvelgti ten, ir matau savo berniuką, stovintį ten, pateptą Sventąja Dvasia, pamokslaujantį tą pačią Evangeliją. Aš noriu paimti šią seną Knygą ir pasakyti: „Sūnau, štai Ji, Ji yra tavo. Tu stovėk su Ja, neik į kompromisą nei su vienu Žodžiu. Tu stovėk su Ja, brangusis. Tu nesirūpink, man nesvarbu, kas bus prieš tave, kas bus prieš - Dievas bus už tave. Tu pamokslausi kiekvieną Žodį taip, kaip Jis yra Ten parašytas, ir Tėtis susitiks su tavimi anapus upės“. Aš norėčiau paimti ir apkabinti ją, savo žmoną, ir pereiti per Jordaną.

227 Iki to laiko, Dieve, leisk man toliau ištikimai darbuosis! Leisk man! Man nesvarbu, kiek tai kainuos, ar kokia kaina, ką aš darysiu, ar *ta*, *ana*, ar *kita*. Leisk man išlikti ištikimam ir teisiame gyvojo Dievo Žodžiui, kad, kai ateis ta diena ir aš pereisiu ten, ir aš galėsiu peržvelgti ir pasakyti: „Na štai. O, mano brangus drauge, mano brangus broli, mano brangi sese“.

228 Jaunasis pamokslininke, darbuokis, trauk jungą toliau. Visi jūs, jauni pamokslininkai ir kiti, nesėdėkite be darbo. Nesėdėkite tiesiog nieko neveikdami. Eikite ten ir laimėkite sielas. Darykite ką nors! Kelkitės, pajudėkite. Nesustok, jaunas pamokslininke, štai ten. Telaimina Dievas tavo širdį.

229 Jis primena man apie tai, kada aš buvau maždaug tokio pat amžiaus, galbūt, kiek jaunesnis už jį. Man tik buvo maždaug dvidešimt su trupučiu, kai aš padėjau ten kertinį akmenį. Aš prisimenu, kad aš dėvėjau melsvą švarką ir baltas kelnes, stovėjau ten ir dėjau kertinį akmenį maždaug prieš trisdešimt vienerius metus. Matote, kiek man buvo metų, aš buvau dar vaikinukas. Tiesiog stovėjau ten ir dėjau kertinį akmenį. Aš nesileidau į kompromisą nei su vienu Žodžiu. Aš laikiausi Jo tiksliai taip, kaip aš dėjau tą kertinį akmenį. Ten guli mano liudijimas, kur aš užrašiau jį ant švaraus Biblijos lapo, išplėšiau ir padėjau jį po tuo kertiniu akmeniu, ir jis iki šiol guli ten. Ir tebūna jis užrašytas Amžinojo Dievo Žodžio puslapiuose Danguje. Leiskite man stovėti ištikimai iki galo.

Palenkime dabar savo galvas maldai, minutėlę.

230 Užbaigiant šį vakarą, užbaigiant šiuos, šį vieną skyrių, kuris nėra pasiteisinimas. Jūs turėtumėte turėti kitą, ir kaip jis toliau ima ir pastato Bažnyčią į Jos vietą. Kada nors aš jums tai pateiksiu, jei Dievas panorės. Dabar man reikia truputi pailsėti, prieš man vykstant ten, į Četakovą į dar vieną didelį susirinkimą, tuomet iš ten aš persikelsiu į Oklahomą, iš ten prie Klamafo krioklių, tada iš Klamafo krioklių į Kaliforniją, į Jamaiką, aš būsiu išvykęs iki kitų metų rugpjūčio 15-os.

231 Bet pažvelkite, leiskite man jūsų kai ko paklausti, jeigu iki to laiko kažkas nors atsitiks su jumis arba su manimi, jei aš pereisiu per upę į tą Šalį, arba jeigu jūs pereisite į tą Šalį iki to laiko, ar jūs

šiandien jaučiate užtikrintumą tame, kad mes susitiksim ten, toje Vietoje? Jei taip, pakelkite savo ranką, sakydami: „Aš jaučiu užtikrinimą savo širdyje“. Telaimina Dievas jūsų širdį. Telaimina jus Dievas. Jeigu čia yra tas, kas nejaučia užtikrintumo tame, kad jie bus ten, ir norėtų pasakyti: „Prisimink mane, broli Branhamai, kad aš turėčiau šį užtikrintumą, - pakelkite savo ranką, - aš taip pat noriu būti ten“. Telaimina jus Dievas, ponias. Tepalaimina jus Dievas.

²³² Mūsų Dangiškasis Tėve, mes atnešame šį vakarą pas Tave šį susirinkimą, kiek žinau, visos rankos buvo pakeltos, visos, išskyrus vieno asmens, vienos brangios sielos, sėdinčios čia, tiesiog siek tiek išvargusi, ar jie galėtų pereiti į tą Šalį, kur jų širdyse užtektų tikros Dieviškos meilės, tos brangios moters širdyje, kad ji ateitų į tą Šalį jei ji mirtų šį vakarą, ar jos išvargusi siela bus patraukta į Pažadėtą Dievo Žemę?

²³³ Tėve Danguje, kadangi aš stovėjau čia, už sakyklos ir pamokslavau, prakaitavau ir šaukiau, maldavau ir įtikinėjau, leisk man Tavęs dar kartą paprašyti, Viešpatie, leisk man paprašyti dėl mano sesers ten. Dieve, įdėk šį vakarą į jos širdį tą Dievišką meilę, tą Šventąją Dievo Dvasią, tą ramybę, kuri pranoksta bet koki supratimą, kad ji gautų Tavąją Dvasią, būtų Šventosios Dvasios užantspauduota iki tos dienos. Aš noriu ją pamatyti, Viešpatie, kai mes pereisime tiltą. Jei tai—jei tai mano—jei tai mano privilegija, kad pereičiau, jei tai, ką Tu man parodei, yra tikra, ir aš pereisiu ten, aš noriu ją sutikti ten ir pamatyti, kaip ji pribėga ir paima mane už rankos, sakydama: „Mano brangus broli, tai buvo tą vakarą, kai Kažkas liepė man pakelti ranką, kai jūs baigėte pamokslauti iš Knygos Efeziečiams. Aš pakėliau savo ranką, ir po to kažkas man nutiko. Štai aš čia. Dabar aš amžinai jauna“. Dieve, suteik tai mūsų brangiai sesei.

²³⁴ Tie, kurie pakėlė savo rankas, kad jie buvo užantspauduoti Šventąją Dvasią, Dievo Dvasia yra ant jų ir jie gavo Šventąją Dvasią, jie užantspauduoti ta dieviška meile jų širdyse. Kaip mes dėkojame Tau už juos.

²³⁵ Suvokiant, Tėve, kad į pasaulį iškeliaus šios garsajuostės. Už šios sakyklos nutiesta daug mikrofonų, tai reiškia, kad įrašomos garsajuostės, kurios sukasi ten, Balsas išplis po įvairias pasaulio šalis, po visą pasaulį, dvidešimt ar trisdešimt skirtingų tautų išgirs Jį. Aš meldžiuosi už kiekvieną asmenį, kuris klausysis šios garsajuostės, kuris neturi šios Amžinojo Gyvenimo vilties, kuris neturi Šventosios Dvasios krikšto, tegul Tai švelniai ateina į jų širdis. Suteik tai, Viešpatie.

²³⁶ Ir tegul aš, jeigu aš niekada daugiau nepamatysiu jų šiame gyvenime, kai aš pereisiu į tą Šalį, tegul jie pribėga ir apkabina mane (ir aš apkabinu juos, ir jie, mes šaukiame: „Brangusis broli!“ - vienas kitam), sakydami: „Aš girdėjau jūsų garsajuostę

iš Efeziečiams, kaip Dievas iš anksto mus numatė amžinajam gyvenimui, ir būtent šios garsajuostės dėka aš priėmiau Dievo Balsą ir buvau užantspauduotas Šventąja Dvasia į Dievo Karalystę“. Suteik tai, Tėve.

²³⁷ Išgydyk visus, kurie serga ir kenčia. Tebūna Tau šlovė, nes mes pavedame visa tai Tau su visomis pastangomis Jėzaus, Tavo Sūnaus Vardu. Amen.

²³⁸ Ar yra čia sergančių, kas norėtų, kad ant jų uždėtų rankas ir pasimelstų už juos? Ar pakeltumėte savo rankas? Gerai. Ar galėtumėte dabar tyliai ateiti tiesiai čia, prie altoriaus, ir atsistoti minutėlei, kol brolis Nevilas ateis su savo . . .

²³⁹ O, tai atrodo, meldžiantis už ligonius, tiesiog—tiesiog atrodo, kad prieinama ten, kur jūs tiksliai žinote, kur jūs stovite, būtent. Dievas viską apie tai žino.

²⁴⁰ Kai aš girdžiu šią dainą . . . Atsiminkite, jei jūs dar gyvensite, kai aš išėsiu, pagrokite tai man: „*Tiktai Tikėk*“. Atminkite, aš nesu miręs, aš nebūsiu labai toli nuo jūsų, kai jūs klausysitės jos. Aš negaliu mirti; Jėzus davė man Amžiną Gyvenimą; prikels mane paskutinę dieną; aš pamatysiu jus. Ir jeigu jūs išėsite, aš tikėsiu taip pat dėl jūsų. Aš tikiu, kad mes vėl pamatysime vienas kitą.

²⁴¹ Žvelgiu į šią brangią poniją žilais plaukais, stovinčią čia. Ar jūs krikščionė? Pripildyta Jo Dvasios, laukiate Jo atėjimo, tiesiog stovite čia laukdama atplaukiančio Laivo. Amen. O, sese. . .

ĮSŪNYSTĖ 4 LIT60-0522E

(Adoption 4)

ĮSŪNYSTĖS SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio vakarą, 1960 m. gegužės 22 d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org